Reg. M. 2330

உ
சிவமயம்

சித்தாந்தம்

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியை உள்நாடு

மலர் 31 | விளம்பி மார்கழி 1958 டிசம்பர் | இதழ் 12

ஞானியார் நினைவுமலர்

முருகன் பெருமை*

" முருகன் குமரன் குகன்என்று மொழிந்து
உருகும் செயல்தந் துணர்வென் றருள்வாய்
பொருபுங் கவரும் புவியும் பரவும்
குருபுங் கவஎண் குணபஞ் சரனே "

நாம் வாழும் இம் மண்ணுலகம் ஒருவகையிற் பிறவுலகங்களைவிடச் சிறப்புடையதாகும். ஏனைய உலகங்களினும் இம்மண்ணுலகமே உயிர்களைச் சிவன் உய்யக் கொள்கின்ற சிறப்புடையதாய்த் திகழ்கின்றது. " புவனியிற் போய்ப் பிறவாமையில் நாள் நாம் போக்குகின்றோம் அவமே! இந்தப் பூமி சிவன் உய்யக் கொள்கின்றவாறு என்று நோக்கித் திருமாலாம் அவன் விருப்பெய்தவும், மலரவன் ஆசைப்படவும், அவனியிற் புகுந்தெமை ஆட்கொள்ள வல்லாய்" என்பது திருவாசகம். " வானிடத் தவரும் மண்மேல் வந்தரன் றனை யர்ச் சிப்பர்" என்பது சிவஞானசித்தியார். இம் மண்ணுலகின் கண் நிகழும் பிறவிவேறுபாடுகளை ' நால்வகைத் தோற்றம் எழுவகைப் பிறவி எண்பத்துநான்கு லட்சம் யோனி பேதங்கள் ' என ஆன்றோர்கள் கூறுவர். நால்வகைத் தோற்றங்களாவன:

---

*இது நம் சைவப் பெரியார் திரு. ச. சச்சிதானந்தம்பிள்ளை, பி.ஏ.,எல்.டி. அவர்கள் (1927) பிரபவ ஆவணி சோழலிங்கபுரத்தில் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஞானியார்சுவாமிகள் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவைக் குறிப்பெடுத்துதவியது.கட்டுரையாக்கியவர்: புலவர் முருகவேள்,எம்.ஓ.எல்.

அண்டசம்—முட்டையில் தோன்றுவன ; பறவை பாம்பு மீன் தவளை முதலியன.

சுவேதசம்—வியர்வையில் தோன்றுவன ; கிருமி கீடம் விட்டில் பேன் முதலியன.

உற்பிச்சம்—வித்தில் தோன்றுவன ; மரம் பூண்டு செடி கொடி போல்வன.

சராயுசம்—குடரில் தோன்றுவன ; விலங்குகள் மானுடர் தேவர் ஆகியோர்.

எழுவகைப் பிறப்புக்களாவன : நிற்பன நீர்வாழ்வன ஊர்வன பறப்பன நடப்பன மக்கள் தேவர் என்பனவாம். "உரைசேரும் எண்பத்துநான்குநூறுயிரமாம்யோனிபேதம் நிரைசேரப் படைத்தவற்றின் உயிர்க்குயிராய் அங்கங்கே நின்றான் கோயில்" எனத் திருஞானசம்பந்தரும், "ஈரிரண்டு தோற்றத்து எழுபிறப்புள் யோனி எண்பான் ஆரவந்த நான்குநூறுயிரத்துள்" எனக் குமரகுருபரரும் அருளிச் செய்துள்ளனர் :

நிற்பன	—19 லட்சம்	நடப்பன	—10 லட்சம்
நீர்வாழ்வன	—10 ,,	மக்கள்	— 9 ,,
ஊர்வன	—15 ,,	தேவர்	—11 ,,
பறப்பன	—10 ,,		84

சிவப்பிரகாசம் என்னும் சைவசித்தாந்தநூல்(47)கூறும் இவ்வெண்ணிக்கையிற் சிலர் சிறிது வேறுபடக் கூறுவதும் உண்டு. " எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா" என்னும் திருக்குறளின் உரையில் " ஊர்வ பதினொன்றும் ஒன்பது மானுடம், நீர்பறவை நாற்காலோர் பப்பத்து, சீரிய பந்தமாந் தேவர் பதினான்கு, அயன்படைத்த அந்தமில்சீர்த் தாவரம் நாலைந்து " எனப் பரிமேலழகர் காட்டிய செய்யுளும் ஈண்டு அறிதற்குரியது.

இவ்வெண்பத்துநான்கு நூறுயிரமாம் யோனி பேதங்களையெல்லாம் கடந்து மனிதப் பிறவியிற் பிறத்தல் என்பது பெரிதும் அரிதாகும். 'அரிதரிது மானிடராய்ப் பிறத்தல் அரிது' எனவும், 'எண்ணரிய பிறவிதனில் மானுடப்பிறவி தான் யாதினும் அரிதரிதுகாண்' எனவும் மனிதப்பிறவியின் அருமையினை ஆன்றோர் பலரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அங்ஙனம் மனிதராகப் பிறக்குங்காலும், வேற்றிடங்களிலும்

வேற்றுமக்கட் கூட்டத்தினரிடையிலும் பிறவாமல், நம் அருமைத் தமிழ்நாட்டில், நமது சிறந்த சைவ சமயத்திற் பிறக்கப் பெற்றது நாம் செய்த அருந்தவப் பயனேயாகும்.

" நார்பயில் தேயந் தன்னில் நான்மறை பயிலா நாட்டில்
விரவுதல் ஒழிந்து தோன்றல் மிக்கபுண் ணியந்தான் ஆகும் !
தரையினிற் கீழை விட்டுத் தவஞ்செய்சா தியினில் வந்து
பரசம யங்கள் செல்லாப் பாக்கியம் பண்ணொ ணாதே !"

இத்தகைய அருமைமிக்க மக்கட் பிறப்பு கடவுளை யுணர்ந்து வழிபட்டு உயர்தற்குரியது. மனிதன் என்னும் சொல்லுக்கு 'நினைக்கின்றவன்' என்பது பொருள் : அதாவது, கடவுள் உண்டு என்று நினைக்கிறவன் என்பது கருத்து. நம்முடைய உறுப்புக்களுள் மிகவும் சிறந்தது கண். 'கண்ணிற்சிறந்த உறுப்பில்லை கொண்டானில் துன்னிய கேளிர் பிறர் இல்லை' என்பது நான்மணிக்கடிகை. கண் நமக்குச் சிறந்த உறுப்பாதல் பற்றியே கடவுள் அதனை நமது முகத்தில் தக்க இடத்தில் மிக்கபாதுகாப்புடன் அமைத்து வைத்திருக்கின்றார். கண்ணைக்கொண்டு உலகைக் கண்டு அம் மட்டில் நின்றாற் பயன் இல்லை. கண்ணால் உலகைக் காண்பதுடன், அதன்வழி உலகைப் படைத்த இறைவனுண்மையையும் தெளிந்தால்தான் கண்ணுக்கும் மக்கட்கும் சிறப்பு. உலகத்தைப் பார்த்து உலகத்தை மட்டுமே அறிந்தால் விலங்கிற்கும் நமக்கும் வேறுபாடு யாதுமில்லை. கடவுள் கண்ணுக்குப் புலப்படாதவர். அவரை நாம் நம் ஊனக்கண்ணால் காண்டல் இயலாது. அவரை இத்தகையவர் என்று அறிவாகிய ஞானக்கண் கொண்டே நாம் அறிதல் கூடும்.

" ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி "

என மெய்கண்ட தேவர் அருளிச் செய்வர். இங்கே நாடி என்பது வினையெச்சம் அன்று. 'ஆராய்ந்தறிக' என்று பொருள்படும் இகர ஈற்று முன்னிலை ஏவல். இறைவனுண்மையினை ஆராய்ந்தறிதல் நம்மனோர்க்கு இன்றியமையாத செயலும் கடமையுமாகும்.

ஒருசிலர் கண்ணுக்குப் புலனாகாமையால் கடவுள் இல்லை எனத் துணிந்து விடுகின்றனர். பாலில் வெண்ணெய் இருப்பது கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. ஆனால் பாலைக் காய்ச்சிப்

பிரைசேர்த்துத் தயிராக்கிக் கடைந்தால், வெண்ணெய் வெளிப்படுகின்றது. அதுபோல, நாமும் மனத்தாற் சிந்தித்தும், வாயாற் புகழ்ந்தும், மெய்யால் வணங்கியும் வந்தால் கடவுள் வெளிப்பட்டருள்வார்.

பாலைக் காய்ச்சுதல்—மனத்தால் தியானித்தல்
பிரைசேர்த்தல்—வாயாற் புகழ்தல்
தயிரைக் கடைதல்—மெய்யால் வணங்கல்
வெண்ணெய் வெளிப்படல்—கடவுளுண்மை விளங்கல்.

இங்ஙனம் பல்லாற்ருனும் ஆராய்ந்தறிந்து உண்டென உணரத்தக்க கடவுள் ஊர்பேர் குணம் குறி இல்லாதவர். எனினும், அவர் நமக்குள்ளே உயிர்க்குயிராக விளங்கியருள்கின்ருர்.

" ஊரி லான்குணங் குறியிலான் செயலிலான் உரைக்கும்
பேரி லான்ஒரு முன்னிலான் பின்னிலான் பிறிதோர்
சாரி லான்வரல் போக்கிலான் மேலிலான் தனக்கு
நேரி லான்உயிர்க் கடவுளாய் என்னுளே நின்ருன் "

எனக் கச்சியப்ப சிவாசாரியர் பாடுவதுபோல உயிர்க்குயிராக விளங்கி நிற்றல் கடவுளியல்பாகும். ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவர் தமது சிவஞானபோதத்துள்,

" காட்டிய கண்ணே தனைக்காணு ; கண்ணுக்குக்
காட்டாய உள்ளத்தைக் கண்காணு ;—காட்டாய
உள்ளம் தனைக்காணு ; உள்ளத்தின் கண்ணுய
கள்வன்தான் உள்ளத்திற் காண் "

எனக் கடவுள் உயிர்க்குயிராய் மறைந்துநின்று உயிர்களுக்குப் பொருள்களைக் கண்டும் காட்டியும் உதவிவருதலை விளக்குகின்ருர். " கண்ணுகிக் கரணங்கள் காணுமல் நிற்பன் " என அருணந்திசிவம் கூறுதல்போல, உயிர்களோடு உடனுய் நின்றும் பாசஞான பசுஞானங்களான் அறியப்படாமை பற்றிக் கள்வன் என்ற நயம் கருதியுணரற்பாலது. " உள்ளங்கவர் கள்வன் " என்று திருஞானசம்பந்தரும் அருளிச் செய்தனர். கடவுளைத் " தஸ்காராணும் பதயே நம " என வேதம் போற்றுகின்றது. ' திருடர்களுக்கெல்லாம் தலைவனே வணக்கம் ' என்பது அதன் பொருள். கடவுள்

உயிர்கள் அறியாவண்ணம் அவற்றுடன் உயிர்க்குயிராய் ஒற்றித்து நிற்றலையே இப்பொருண்மொழிகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

உயிர்களின்பால் உயிர்க்குயிராய் விளங்குபவன் எவனோ அவனே சிவன். ஸி-கிடத்தல், தங்குதல்; எல்லாப் பொருள்களிலும் உயிர்களிலும் தங்கி யிருப்பவன் சிவன். தசை என்பது சதை என்று எழுத்துநிலை மாற்றம் (Metathesis) பெற்றதுபோல, வஸி என்பது ஸிவ என்றாயிற்று எனவும் கொள்வர். இறு என்னும் பகுதியின் அடியாகத் தோன்றிய இறை என்னும் சொல்லும் 'எங்கும் தங்கி யிருப்பவன்' எனப் பொருள்தரும். "அகர உயிர்போல் அறிவாகி எங்கும் நிகரில் இறை நிற்கும் நிறைந்து" என்பது திருவருட் பயன். சிவபெருமானுக்கும் முருகப்பெருமானுக்கும் வேறுபாடு சிறிதும் இல்லை. இருவரும் ஒருவரேயாவர். இவ்வுண்மையினை,

"ஆதலின் நமது சத்தி அறுமுகன்! அவனும் யாமும்
பேதகம் அனறால்! நம்போற் பிரிவிலன் யாண்டும் நின்றான்!
ஏதமில் குழவி போல்வான்! யாவையும் உணர்ந்தான்! சீரும்
போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றினர்க் கருள வல்லான்!"

எனச் சிவபெருமானே அம்பிகைக்குக் கூறுவதாக வரும் கந்தபுராணச் செய்யுளால் அறியலாம். சிவபிரான்போலவே முருகனும் உயிர்கள்தோறும் உறைந்து நிற்றலைக் குகன் என்னும் திருப்பெயரால் தெரியலாம். குஹா என்னும் வடசொல் குகை எனப்படும். குகையாவது தகராகாசம். தகரமாகிய இதய புண்டரீகத்தில் சிதாகாசமாகிய வித்தை யிருத்தலின், அது தகரவித்தை என்றும் சொல்லப்படும். யசுர்வேதத்துப் பிருஹதாரண்யக உபநிடதத்தில் தகர வித்தை இனிது விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எல்லா உயிர்களினுடைய மனமலரின்கண்ணும் உறைந்தருளும் அந்தரியாமியாகிய பரமான்மா எவனோ அவன் குகன் என்க. வேதவேதாந்தங்களிற் புகழப்படும் 'குஹ' சப்தம் வேறு எந்த மூர்த்திக்கும் இல்லாமல் முருகன் ஒருவனுக்கே உரியதாய்ச் சிவனெனும் மகாமந்திரம் போன்ற மகாமந்திரமாகும். இங்ஙனம் முருகனுடைய அருமை பெருமைகளை

இத்தகைய அவனுடைய பெயர்கள் கொண்டே நாம் தெளிவுற அறியலாம். ஊரும் பேரும் குணமும் குறியும் இல்லாத பெருமான் நம்பொருட்டன்றோ, அவைகளையெல் லாம் கொண்டருளி யிருக்கின்றான் ?

முருகனுக்குரிய பல பெயர்களில் சுப்ரமண்யம் என்பதும் ஒன்று. ஸு - ஆனந்தம், ப்ரஹ்ம - பரவஸ்து, ந்ய ; (ண்யம்) - அதனினின்றும் உதித்துப் பிரகாசிப்பது. " ஆனந்தம் ப்ரஹ்மம் " என்று உபதேசித்த சுருதிப்படி, ஆனந்தத்தையே சொரூப லக்ஷணமாகவுள்ள பரவஸ்துவின் பால் உதித்துப் பரஞ்சோதியாய்ப் பிரகாசிப்பது என்பது பொருள். இன்பமும் ஒளியுமே வடிவாக வுடைய முருகன் இயல்பினை விளக்கும் இத்திருப்பெயரினை வேதங்களும் போற்றிப் பாராட்டியிருத்தலை,

" எக்கலைக்கும் பூதங்கள் எவற்றினுக்கும்
பிரமனுக்கும் ஈசன் என்னத்
தக்கமுதற் பரப்பிரமம் சதாசிவன் ஓம்
எனவேதம் சாற்றும் ! அல்லால்
முக்கனல்சூழ் வேள்வியிற்சுப் பிரமணியன்
ஓம்எனவும் முக்காற் கூறும் !
இக்கருத்தை அறியானை எவ்வாறு
விடுவிப்ப தியம்பு மின்னே ?"

என வரும் காஞ்சிப் புராணச் செய்யுளால் உணரலாம். இவ்வாறே முருகனுடைய சரவணபவன் கந்தன் குமாரன் விசாகன் முதலிய திருப்பெயர்களுக்கும் சிறந்த பொருள் கள் பல அமைந்துள்ளன.

சரவணபவன் என்பது சரம் என்னும் நாணற்புற்கள் செறிந்து காடுபோற் சூழ்ந்த பொய்கையிற் றோன்றியவன் எனப் பொருள்படும். சரம் - நாணல் ; வநம் - செறிவு, நீர். வநம் என்பதில் நகரம், ரகரத்தின் முன்வந்த நகரம் ஒரு மொழிக்கண்ணதாயின் ணகரமாய்த்திரியும் என்னும் வடமொழி இலக்கணத்தின்படி, ணகரம் ஆயிற்று; நார + அயனன் என்பது நாராயணன் எனவும், ராம + அயநம் என்பது ராமாயணம் எனவும் ஆகியவாறுபோல. இனி,

ஸ —மங்களம்
ர —ஒளி, கொடை
வ —சாத்துவிகம்
ந —போர்
பவன்—உதித்தவன்

எனப் பொருள்கொண்டு, மங்களம் ஒளி கொடை சாத்துவிகம் வீரம் என்னும் சிறந்த இயல்புகளோடு தோன்றியருளியவன் எனவும் ஆன்றோர் கூறுவர். கந்தன் என்பது ஸ்கந்தம் (தோள்) என்னும் சொல்லிற் றோன்றித் தோள் வலியுடையவன் எனப் பொருள்தரும். கச்சியப்ப சிவாசாரியர் தமது கந்த புராணத்தின்கண்,

“ சேயவன் வடிவம் ஆறும் திரட்டிநீ ஒன்றாய்ச் செய்தாய்
ஆயத னாலே கந்த னென்னும் நாமம் பெற்றான் ”

“ எந்தை சத்திகள் உயிரெலாம் ஒடுங்குறும் எல்லை
முந்து போலஒன் றாகியே கூடிய முறைபோல்
அந்தம் இல்லதோர் மூவிரு வடிவுமொன் றாகிக்
கந்தன் என்றுபேர் பெற்றனன் கவுரிதன் குமான் ”

என விளக்கியிருத்தலும் உணரற்பாலது. சிவபெருமானது பலவகை மூர்த்தங்களுள் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தம் என்பதொன்று. ‘ ஸோமாஸ்கந்த :’ என்பது ஸ, உமா, ஸ்கந்த : என்னும் மூன்று வடசொற் கொண்ட சந்தியாகும்.ஸ்கந்த மூர்த்தியை நடுவண் இருத்தி உமாதேவியோடு சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலையே ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தம் எனப்படும்.

“ ஏல வார்குழல் இறைவிக்கும் எம்பிரான் றனக்கும்
பால னாகிய குமரவேள் நடுவுறும் பான்மை
ஞால மேலுறும் இரவொடு பகலுக்கும் நடுவாய்
மாலை யானதொன் றழிவின்றி வைகுமா றொக்கும் ”

எனக் கச்சியப்ப சிவாசாரியர் இம்மூர்த்தம் குறித்துப் பாடியுள்ள சுவைமிகு கவிதையும் ஈண்டு அறிந்தின்புறத் தக்கது. சத்து (உண்மை) சித்து (அறிவு) ஆனந்தம் (இன்பம்) என்னும் மூன்றன் வடிவாகவும் இறைவன் விளங்கு

தலை இம்மூர்த்தம் விளக்குகின்றது. கணவனும் மனைவியு மாய்க் குழந்தைகளுடன் இன்பமாக வாழ விரும்புவோர் இம்மூர்த்தத்தினை வழிபட்டு நலம் எய்தலாம்.

குமாரன் என்பது பதினாறு பிராயம் உடையவன் என்றும், 'பிரஹ்மசாரி' என்றும் பொருள்படும். "பவன் பிரமசாரியாகும் பான்மொழி கன்னியாகும், தவந்தரு ஞானத்தோர்க்கு இத்தன்மைதான் தெரியுமன்றே" எனச் சிவஞானசித்தியார் கூறுதல் ஈண்டு எண்ணியுணர்தற்குரியது. நம் நாட்டிற் சிலர் பிள்ளையாரைப் பிரமசாரியாகக் கருதுவது போல, வடநாட்டில் முருகனைக் கார்த்திகேயன் என்னும் பெயரால் பிரமசாரியாகக் கொண்டு வழிபட்டு வருகின்றனர். கு - குற்சிதம், அருவருப்பு, மாரன்-நாசம் செய்பவன். அருவருப்புக்குரிய மலபந்தங்களையும் அஞ்ஞானத்தையும் நாசம் செய்து ஆன்மாக்களுக்கு அருள்செய்பவன் குமாரன் எனவும் பொருள்கொள்ளலாம். "உறுநர்த் தாங்கிய மதன் உடைநோன்றாள்" என்பது திருமுருகாற்றுப்படை.

விசாகன் என்பதும் முருகனுக்கு ஒரு திருப்பெயர். வடநூல்களில் 'விசாக நக்ஷத்ர ஜந்மன்' எனச் சொல்லப் படுதலால் வைசாகம் எனும் வைகாசி மாதத்து விசாக நக்ஷத்திரத்திற் றோன்றியவன் எனக் கூறுவர். விசாக நட்சத்திரம் ஆறு மீன்கள் கொண்டதொன்று. அவ்வறு மீன்களும், முன் மூன்றும் பின் மூன்றுமாக விளங்கும். முன் மூன்றுள் நடுவில் உள்ளது ஒளிமயமானது; ஏனை இரண்டும் வெண்மையவாய்ப் பின் மூன்றும் கருமையவாம். நம்மாழ்வாரும் கௌதம புத்தரும் விசாகத்திற் பிறந்தவர்கள். விசாகம் ஞான நட்சத்திரம் ஆகும். மந்திரோபதேசம் செய்தற்கும் உரியது அது. அவ் விசாகத்தில் தோன்றி அருளிய முருகன், ஆறு முகங்கள் உடையவனாய்த் தனது முன் மூன்று முகத்துள் நடுவிலுள்ள ஒளிமயமாகிய முகத்தினால் சிவபெருமானுக்குத் தமிழால் ஞானோபதேசம் புரிந்தார் என்பது கருதி மகிழ்தற்குரியது. வி-பட்சி, சாகன்-சஞ்சரிக்கின்றவன். மயிலாகிய பறவையை ஊர்தியாகக் கொண்டு உலவுபவன் எனவும் வேறொரு பொருளுண்டு.

இனி, செம்மேனி அம்மானுக்கே உரிய 'சிவன்' எனும் நாமம் போல முருகன் என்னும் திருப்பெயரும் பொருள் பல பொதிந்த சிறப்புடையதாகும். ஆதல்பற்றியே "அரும் பெறல் மரபிற் பெரும்பெயர் முருக" என ஆசிரியர் நக்கீரனார் இத்திருப்பெயரினைப் பெரிதும் சிறப்பித்துப் புகழ்ந்தனர். முருகன் என்பது பெறுதற்கரிய பெயர்; சிறப்பினை யுடைய பெயர் ; பெரும்பெயர், "சொற்பெயர் நாட்டம் கேள்வி நெஞ்சம் என்று ஐந்துடன் போற்றி அவைதுணை யாக..." என்புழிப்போல, பெரும்பெயர் என்பது பெரிய பொருள் எனவும்படும். சிவஞான முனிவரர் "பெரும் பெயர் எனினும் மகாவாக்கியம் எனினும் ஒக்கும்" என்பர்.

"விரிகடல்வியன் தானையொடு
முருகுறழப் பகைத்தலைச்சென்று"

என்னும் மதுரைக்காஞ்சியுள் "முருகு-தெய்வத்தன்மை" என விளக்கினர் நச்சினார்க்கினியர். தெய்வத் தன்மையாகிய நலங்கள் பலவும்ஒருங்கமைந்து திகழ்பவன் முருகன். முருகு என்பது இளமை அழகு மணம் தேன் எனவும் பொருள் பயக்கும்.

"அணங்குசால் உயர்நிலை தழீஇப் பண்டைத்தன்
மணங்கமழ் தெய்வத்து இளநலம் காட்டி"

என்புழி, நக்கீரர் அப் பல பொருள்களையும் தொகுத்துக் குறிப்பிட்டிருத்தல் காணலாம். "முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல" என்புழி முருகு திருவிழாவை யுணர்த்தலின், முருகன் திருவிழாவுக்குரிய தேவன் எனவுமாம்.

முருகனின் இளமையும் அழகும் கடவுட்டன்மையும் எத்துணைச் சிறப்பின என்பதனைப் பகைவனாகிய சூரபன்மனே பாராட்டி யுரைப்பதாகப் போதரும் கந்தபுராணப் பாடல்கள் கட்டுரைக்கும்.

"கோலமா மஞ்ஞை தன்னிற் குலவிய குமரன் தன்னைப்
பாலன்என் றிருந்தேன் அந்நாள் பரிசிவை யுணர்ந்தி லேன்யான் !
மாலயன் தனக்கும் ஏனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும்
மூலகா ரணமாய் நின்ற மூர்த்திஇம் மூர்த்தி யன்றோ ?"

“ ஆயிர கோடி காமர் அழகெலாம் திரண்டொன் றாக
மேயின எனினும் செவ்வேள் விமலமாம் சரணந் தன்னில்
தூயநல் எழிலுக் காற்றா தென்னின், இனைய தொல்லோன்
மாயிரு வடிவிற் கெல்லாம் உவமையார் வகுக்க வல்லார் ?”

“ திருகிய வெகுளி முற்றும் தீர்ந்தன செருவின் ஊக்கம்
அருகிய துரோமம் புள்ளி ஆயின விழியில் தூநீர்
பெருகிய திவன்பால் அன்பு பிறந்தன தமியேற் குள்ளம்
உருகிய தென்பு தானும் உலமெழு காகும் அன்றே !”

முருகனது பெருமையினை அவன் கொண்டுள்ள ஆறு திருமுகங்களே காட்டவல்லன எனலாம். சிவபெருமானின் தற்புருஷம் அகோரம் வாமதேவம் சத்தியோசாதம் ஈசானம் என்னும் முகங்கள் ஐந்துடன், சிற்சத்தியாகிய சிவசத்தியின் அதோமுகம் என்னும் கீழ்நோக்கிய முகம் ஒன்றுமாக ஆறு திருமுகங்கள்கொண்டு, முருகன் சிவசொரூபமும் சத்திசொரூபமுமாக விளங்குகின்றான். அதோமுகத்தினை “ அறிஞராயோர் சிந்திக்கும் தனது தொல்லைத் திருமுகம்” எனக் கச்சியப்பர் புகழ்வர். கிழக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்கு மேல் கீழ் என்னும் ஆறு திசைகளிலும் பரவி நிற்பவன் முருகன் என்றும் கூறுவர்.

“ ஆறு சமயக் கடவுள் வேறுவேறு
அன்றியான் ஒருவனே அங்கங் கிருந்து
அன்பர்க்கு முத்திதரு வித்தென்று
யாவர்க்கும் அறிவித்த வதன மணியே ”

“ ஆறு சமயமும் தம்மில்ஒவ் வாதிங் கலைவதென்னே ?
தேறும் அறிவின ரெல்லாம் அறிந்தும் தெளிந்திலரே !
பேறு தரும்தெய்வம் யாவைக்கும் யான்பெருந் தெய்வமென்றே
வீறு முகங்கொண்டு போரூர் முருகன் விளக்கியதே !”

எனத் திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறையிற் சிதம்பர சுவாமிகள் அருளிச்செய்தலால், காணபத்யம் கௌமாரம் சைவம் சாக்தம் வைணவம் சௌரம் என்னும் அறுவகைச் சமயங்களின் கடவுளாகவும் விளங்கிவருபவன் எனலாம். எனவே,

முருகனை வழிபட்டால் விநாயகர் சிவபிரான் அம்பிகை திருமால் சூரியன் ஆகிய பல கடவுளரையும் வழிபட்டெய்தும் பேறுகளையெல்லாம் ஒருங்கே பெற்றுய்யலாம் என்பது தெளிவாம். முருகன் சமஷ்டித் தெய்வம்.

சருவஞ்ஞதை - முற்றறிவு
திருப்தி - வரம்பில் இன்பம் உடைமை
அநாதிபோதம் - இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல்
அநந்தசத்தி - முடிவில் ஆற்றல் உடைமை
அலுப்தசத்தி - பேரருள் உடைமை
சுவதந்திரத்துவம் - தம்வயமுடைமை

என்னும் அறுவகை இறைமைக் குணங்களும் நிறையப் பெற்றவன் முருகன் எனவும், அவனது ஆறு திருமுகங்கள் உணர்த்தும் என்பர் கச்சியப்ப சிவாசாரியர்.

"எவர்தம் பாலும் இன்றி எல்லைதீர் அமலற் குள்ள
மூவிரு குணனும் சேய்க்கு முகங்களாய் வந்த தென்னப்
பூவியல் சரவ ணத்தண் பொய்கையில் வைகும் ஐயன்
ஆவிகள் அருளு மாற்றால் அறுமுகங் கொண்டான் அன்றே."

இனி, ஆசிரியர் நக்கீரனூர் தமது திருமுருகாற்றுப்படையின்கண் முருகனது ஆறு திருமுகங்களும் நிகழ்த்தும் செயல்களைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார் :

1. ஒருமுகம் உலகிற்கு ஒளியை நல்குகின்றது.
2. ஒருமுகம் அன்பர்க்கு வேண்டும் வரங்களை வழங்குகின்றது.
3. ஒருமுகம் அந்தணர் வேள்வியைப் பாதுகாக்கின்றது.
4. ஒருமுகம் முனிவர்க்கு நூற்பொருளை விளக்குகின்றது.
5 ஒருமுகம் அசுரரை அழித்துக் களவேள்வி புரிகின்றது.
6. ஒருமுகம் உலகில் இல்வாழ்க்கை நிகழ்தற்பொருட்டு வள்ளியம்மையாருடன் நகை யமர்கின்றது.

முருகன் தமிழ்ப் பெருங்கடவுள். மிகப் பழங்காலந் தொட்டே தமிழகத்தில் முருகன் வழிபாடு நிகழ்ந்து கொண்டு வருகின்றது. முருகனைக் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய தெய்வமாகப் பல ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே தொல்

காப்பியர் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். மனித இனம் முதன் முதல் தோன்றியதும், மனித நாகரிகம் வளரத்தொடங்கியதும் குறிஞ்சி நிலமே. குறிஞ்சி யாகிய மலைமிசை ஏறி நாற்றிசையோடு மேலும் கீழும் நோக்கின் இறையுணர்வு எழுதல் இயல்பு. முதன்முதலில் மக்கள் குறிஞ்சி நிலத்திலேயே தெய்வ வழிபாடு கொண்டனராதல்கூடும். இவ்வாற்றால் முருகனின் பழமை பெருமைகளை யுணரலாம். தமிழை வளர்த்தவர்களுள் "திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுளும் குன்றம் எறிந்த முருகவேளும்" முதன்மை மிக்கவராவர். "கொன்றைச் சடையார்க்கு ஒன்றை (ஓம்)த் தெரியக் கொஞ்சித் தமிழாற் பகர்வோன்" முருகன். முருகனது திருவுருவமே தமிழ்மயமாய்த் திகழ்வதாகும்.

" கண்ணிகர் மெய்யும் ; சென்னிக்
  கணமுறழ் இனத்தின் கூறும் ;
திண்ணிய புயங்க ளேபோல்
  திகழ்தரும் உயிரும் ; வேறொன்
றெண்ணிடற் கரிய தாகும்
  எஃகமும் ; இயலிற் காட்டும்
புண்ணிய முனிக்கோன் செவ்வேள்
  பொற்பதத் தடிமை தானே "

எனவரும் புலவர் புராணமுடையார் கூற்று, இதனை மெய்ப்பிக்கும். முருகன் குழந்தைவேலனைப் பாலசுப்பிரமணியனைப் இளைஞர்களும், வள்ளிதெய்வயானை சமேதனைப் இல்லறத்தினரும், பழநியாண்டவனைத் துறவறத்தினரும், சுவாமிநாதனைப் ஞானபண்டிதனைக் கலைஞர்களும், தேவசேனாதிபதியாய் வீரர்களும் ஆகிய பலரும் வழிபடத்தக்க கடவுளாய் விளங்கித் தண்ணருள் புரிகின்றான். "முருகோத் தீயே முன்னியது முடித்தலின்" எனப் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று, ஓர் அரசனைப் புகழ்கின்றது. அதுகொண்டு, முருகன் தனது அன்பர்கள் முன்னிய எல்லாச் செயல்களையும் இனிதே முடித்துத் தரும் இயல்பினன் என்பது விளங்கும்.

" கருவயிறு உறுகெனக் கடம்படு வோரும்
செய்பொருள் வாய்க்கெனச் செவிசார்த்து வோரும்
ஐயமர் அடுகென அருச்சிப் போரும் "

ஆகப் பலர்முருகனைத் திருப்பரங்குன்றத்தில் வழிபடுவ தாகப் பரிபாடல் என்னும் சங்கநூல் பாடுகின்றது. "சட்டி யில் இருந்தால்தானே அகப்பையில் வரும்" என்பது உலகியற் பழமொழி. அதன் உண்மைப் பொருள், சஷ்டி நாட்களில் விரதம் இருந்து முருகனை அன்புடன் வழிபட்டால் மகப் பேறு எய்தி மகிழலாம் என்பதே. முருகன் மிகவும் இரக் கம் உடையவன். தன்னை அடைந்த அன்பர் பிழைகளை யெல்லாம் பொறுத்தருள்பவன். அவனைப் போலப் பொறுமையுடையார் பிறர் இலர்.

"போரிப் பிரான்எம் பிழைபொறுத் தாலன்ன பூதலத்தே
யாரிப் படிபொறுப் பார்? சொல்க நீ! இங் கறிந்துள்ளமே!"

எனச் சிதம்பரசுவாமிகள் வியந்து மகிழ்வர். முருகனைப் போன்ற பேரருட்டெய்வம் வேறொன்றில்லை. அவன் திரு முன்னர்ச் சென்று பணிந்து அவன்பால் அடைக்கலம் புகுந்தால் எல்லாத் தீங்குகளும் நீங்கி மேலான நிலைகளை எய்தி இன்புற்றுய்வர்.

"தீயவை புரிந்தா ரேனும் குமரவேள் திருமுன் உற்றால்
தூயவ ராகி மேலைத் தொல்கதி யடைவர் என்கை
ஆயவும் வேண்டுங் கொல்லோ? அடுசமர் அந்நாட் செய்த
மாயையின் மகனும் அன்றோ வரம்பிலா அருள்பெற் றுய்ந்தான்!"

'முருகா' என்பதே ம்ருத்யுஞ்சய மந்திரம். அம் மந் திரத்தை இடைவிடாது ஓதுவதனால் மரணத் துன்பதை வெல்வதே யன்றி, எல்லா நலங்களையும் இனிதெய்தலாம்.

"முருகா எனஉனை ஓதும் தவத்தினர் மூதுலகில்
அருகாத செல்வம் அடைவார்! வியாதி அடைந்துநையார்!
ஒருகால முந்துன்பம் எய்தார்! பாகதி யுற்றிடுவார்!
பொருகாலன் நாடு புகார்சம ராபுரிப் புண்ணியனே!"

கந்தபுராண நுட்பம்*

" மந்தா கினியணி வேணிப் பிரான்வெங்கை மன்னவநீ
கொந்தார் குழல்மணி மேகலை நூல் நுட்பங் கொள்வதெங்ஙன்?
சிந்தா மணியும் திருக்கோ வையும்எழு திக்கொளினும்
நந்தா உரையை எழுதல்எவ் வாறு நவின்றருளே ?

உலகின்கண் உள்ள எல்லா உயிர்களும் இன்பத்தையே விரும்பி ஏக்கற்று நிற்கின்றன. " இன்பம் என்பது எல்லா உயிர்க்கும் தான்அமர்ந்து வருஉம் மேவற் றாகும் " எனத் தொல்காப்பியனாரும் இக்கருத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இங்ஙனம் இன்பம் விழைதலில் உயிர்கள் எல்லாம் ஒற்றுமை யுடையவாகக் காணப்படினும், இன்ப நுகர்ச்சிக்குரிய பொருள்களைத் தேர்ந்து கொள்ளுதலிலும், அவற்றை நுகரும் முறைகளிலும் உயிர்களிடையே பலதிற வேற் றுமைகள் காணப்படுகின்றன. மக்களுள்ளும் இத் தகைய வேறுபாடுகள் நிகழக் காண்கின்றோம். ஒருசிலர் ஸ்தூல உடம்பால் வரும் இன்பமே பெரிதென்பர். வேறு சிலர் மறுமையில் எய்தும் பூத சார சரீர இன்ப நாட்டத் தில் கருத்தைச் செலுத்தி இம்மையில் அதற்கு வேண்டி யனவற்றைச் செய்வர். மற்றும் சிலர், சரீரம் இல்லாது அனுபவிக்கும் சுகமே மேலான இன்பத்திற்குரிய மோட் சம் என்று ஆராய்ந்து துணிந்து அதனைப் பெறுதற்காகவே முயற்சி செய்வர். இவ்வாறு இன்பம் பற்றிய கருத்து, மனிதர்க்கும் மனிதர்க்கும் வேறுபடுவதன்றி, ஒரு மனித னுக்கே அவனது பருவநிலை அறிவுநிலைகளால் வெவ்வேறாக மாறுபடுவதும் உண்டு.

" கனியி னும்கட்டி பட்ட கரும்பினும்
பனிம லர்க்குழற் பாவைநல் லாரினும்

---

*இது நம் சைவப்பெரியார் திரு. ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, பி. ஏ., எல். டி. அவர்கள், 9—7—27 அன்று இராயப்பேட்டை ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய பக்தஜன சபையில் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஞானியார் சுவாமிகள் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவைக் குறிப்பெடுத்து உதவியது. கட்டுரை யாக்கியவர் : புலவர் முருகவேள், எம். ஓ. எல்.

தனிமு டிகவித் தாளும் அரசினும்
இனியன் தன்னடைக் தார்க்கிடை மருதனே"

நாம் இன்பம் எய்தாமைக்கும் துன்பமுற்று வருந்துதலுக்கும் காரணம் நமது அறியாமையே யாகும். என்று நமக்கு அறியாமை நீங்கி அறிவு உண்டா கின்றதோ அன்றே நமக்குள்ள துன்பங்கள் நீங்கி இன்பம் பெறுவோம். அறிவு விளக்கத்தின் வாயிலாகத் தான் நாம் இன்பப்பேறு எய்துதல் இயலும். 'ஆப்தர்' என்போர் உள்ளது கூறுவோர். அதாவது, நமக்கு நன்மை விளைதல் வேண்டும் என விரும்பி உள்ளதை உள்ளபடி கூறு வோர். "அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாதெனும் பெரிய ஆப்தர் மொழி ஒன்று கண்டால்..." எனவரும் தாயுமான வர் பாடலில், ஆப்தர் என்னும் சொல் இப்பொருளில் வரு தல் காணலாம். சாமானிய மனிதர்களை நோக்கச் சிவ பெருமான் நமக்கு 'அதிபரமாப்தர்' ஆவார். அவரைவிட நமது நன்மையை விரும்புபவர்கள் வேறு பிறர் யாரும் இலர். ஏனெனில், நமக்கு நன்மையென்று நினைத்து நாமே நம் அறிவின்மையால் நமக்குத் தீமை விளைவித்துக்கொள்ளு கின்றோம். "அறிவிலார் தாம் தம்மைப் பீழிக்கும் பீழை செறுவார்க்கும் செய்தல் அரிது." "அறிவிலான் செய்யும் பெருமிறை தானே தனக்கு." எனவே, நம்முடைய நன் மையை விரும்புதலில் நம்மைவிடப் பெரிதும் கருத்தும் கவலையும் உடையவர் சிவபெருமானேயாம்.

"என்னி லாரும் எனக்கினி யாரிலை
என்னி லும்மினி யான்ஒரு வன்னுளன்
என்னு ளேஉயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக்கு
என்னு ளேநிற்கும் இன்னம்பர் ஈசனே"

அதிபரமாப்தராகிய சிவபெருமான் உயிர்களாகிய நாம் இன்புற்று நலம்பெறுதற் பொருட்டு "ஈசானஸ் ஸர்வ வித்யா ணும்" என்றபடி, பேரருள் கொண்டு பதினெட்டு வித்தை களை அருளிச் செய்தார். அவையாவன: இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்னும் வேதம் நான்கும், சிட்சை வியாகரணம் நிருத்தம் சோதிடம் கற்பம் சந்தோவிசிதி என் னும் அங்கம் ஆறும், புராணம் நியாயம் மீமாம்சை மிருதி என்னும் உபாங்கம் நான்கும், ஆயுள்வேதம் வில்வேதம் காந்

தருவ வேதம் அருத்தவேதம் என்னும் உபவேதம் நான்கும் ஆம். இவற்றைச் சிவபெருமான் சிறிதும் முயற்சி செய்யாமலும், சற்றும் சிரமம் கொள்ளாமலும் மிக இயல்பாக அருளிச் செய்தார் என்பது தோன்ற, இவற்றைப் ‘ பிரமத்தினது சுவாசம் ’ எனப் பிருகதாரணியக உபநிடதம் கூறுகின்றது. மூச்சு இயற்கையாய் எளிதாய் இனிதாய் வெளி வருவது போல, இவைகளும் இறைவனிடமிருந்து வெளி வந்தன என்பது கருத்து.

இவற்றுள் ‘ வேதம் ’ என்பது ‘ வித் ’ என்னும் பகுதியடியாகத் தோன்றி ‘ அறிதற்குக் கருவி ’ எனப் பொருள் படும். உண்மைப் பொருள்களைக் கேட்டற்குக் கருவியாதல் பற்றிச் சுருதி எனவும், நியதமாக உணர்தற்குக் கருவியாதல் பற்றி நிகமம் எனவும், தொன்றுதொட்டு வழிமுறையாகப் பயிலப்படுதலின் ஆமிநாயம் எனவும், சுயம்புவாகிய பதியினின்று தோன்றினமையால் சுயம்பு எனவும் வேதத்திற்குப் பல பெயர்கள் வழங்கும். இவ்வேதங்கள் நான்கும் ஞானகாண்டம் கருமகாண்டம் என இருவகைப்படும். வேதங்களைக் கூறவே ஆகமங்களும் அடங்கும். வேதம் பொது நூல். ஆகமம் சிறப்பு நூல். ‘ ஆகமம் ’ என்னும் சொல்லில் ஆ-உபசர்க்கம்; கம் என்னும் தாது போதல் அல்லது போய்ச் சேர்தல் எனப்பொருள்படும்; எனவே ‘ அணுகுதல் ’ என்பது திரண்ட பொருள். “ ஆகமம் ஆகி நின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க” எனவரும் திருவாசகத்தில் இப்பொருள் அமைந்திருத்தல் காணலாம். ஆ-பாசம், க-பசு, ம-பதி எனப்பொருள் கொண்டு பதிபசு பாசங்களாகிய திரிபதார்த்தங்களை விளக்குவன என்றும்; ஆ-சிவஞானம், க-மோட்சம், ம-மலநாசம் எனக்கொண்டு உயிர்களுக்கு மலத்தைக் கெடுத்து, சிவஞானத்தைத் தோற்றி, மோட்சத்தைக் கொடுப்பது என்றும் பொருள் கூறுவர். “ஆகமம் ஞானம்” என்பது பிங்கலந்தைச் சூத்திரம்.

இனி வேதத்திற்குரிய அங்கங்கள் ஆறனுள் (1) வேதங்களை எடுத்தல் (உதாத்தம்) படுத்தல் (அனுதாத்தம்) நலிதல் (சுவரிதகம்) என்னும் இசை வேறுபாட்டான் உச்சரிக்குமாறு உணர்த்துவது சிட்சை. (2) வேதங்களிற் கூறும் கருமங்களை அநுட்டிக்கும் முறைமை யுணர்த்துவது கற்ப சூத்திரம். (3) வேதங்களின் எழுத்துச் சொற்பொருள்

இயல்பு உணர்த்துவது வியாகரணம். (4) வேதங்களின் சொற்பொருள் உணர்விப்பது நிருத்தம். (5) வேதமந்திரங்களிற் காயத்திரி முதலிய சந்தங்களின் பெயரும் அவற்றிற்கு எழுத்து இனைத்தென்றலும் உணர்த்துவது சந்தோவிசிதி. (6) வேதத்திற் கூறிய கருமங்கள் செய்தற்குரிய நாள் கோள் முதலிய கால விசேடங்களை யுணர்த்துவது சோதிடம். வேதத்துக்குச் சந்தோவிசிதி பாதமும், கற்ப சூத்திரம் கையும், சோதிடம் கண்ணும், நிருத்தம் காதும், சிட்சை நாசியும், வியாகரணம் முகமும் போல்வன ஆகலின் இவை வேதாங்கம் எனப்பட்டன.

இனி, இறைவன் உலகத்தைப் படைக்குமாறு முதலாயின கூறும் வேதவாக்கியப் பொருள்களை வலியுறுத்தி உணர்த்துவது புராணம். இதிகாசமும் இதன்கண் அடங்கும். வேதப்பொருளைத் துணிதற்குப் பயன்படும் பிரமாணம் முதலியவற்றை யுணர்த்துவது நியாயம். வேதப் பொருளின் தாற்பரியத்தை நிச்சயித்தற்கு அநுகூலமான நியாயங்களை ஆராய்ச்சிசெய்து உணர்த்துவது மீமாம்சை. அவ்வவ் வருணங்களுக்கும் நிலைக்கும் உரிய தருமங்களை உணர்த்துவது மிருதி. யாக்கையை நோயின்றி நிலைபெறச் செய்வது ஆயுள் வேதம். பகைவரான் நலிவின்றி உலகங் காத்தற்கு வேண்டப்படும் படைக்கலம் பயிறலை உணர்த்துவது வில்வேதம். எல்லாக் கடவுளர்க்கும் உவகையை விளைவிக்கும் இசை முதலியவற்றை உணர்விப்பது காந்தருவ வேதம். இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ஏதுவாகிய பொருள்களை ஈட்டும் உபாயம் உணர்விப்பது அருத்தநூல்.

இப்பதினெட்டு வித்தைகளும், ஊனடைந்த உடம்பின் பிறவிக்கு உறுதியை விளைவித்து உதவுவனவாகும். இவைகளுள் யாவர்க்கும் எளியவாய் இனியவாய்ப் பயன்படுந் தன்மையன புராணங்களேயாம். "புராண வித்யா உபநிஷதஃ" என்னும் திருமொழியும் இது குறித்தே எழுந்தது. இதன்கண் உபநிடதங்களினும் புராணங்களுக்கு முதன்மை தரப்பட்டிருத்தல் காண்க. புராணங்கள் இறைவனின் அளவிலா ஆற்றலையும் வரம்பிலா அருளையும் பிறவற்றையும் விதந்தெடுத்து விளங்கக் கூறி, அவனை யடையும் நெறிகளை யுணர்த்துகின்றன. "ஆதி கர்த்தா சிவசாக்ஷாத் சூலபாணி."

சிவமாவது யாது ? அஞ்ஞானம் சிறிதுமின்றி ஞான பூரண மாய் இருப்பது எதுவோ அதுவே சிவம்.

"மன்னுசிவன் சந்நிதியில் மற்றுலகம் சேட்டித்த
தென்னும் மறையின் இயல்மறந்தாய்—சொன்னசிவன்
கண்ணு உளம்வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்காண்
எண்ணான் சிவன்அசத்தை இன்று"

என்னும் சிவஞான போத வெண்பாவில், 'சிவன்' என்னும் சொல் முறையே பேரின்ப காரணன், முற்றுணர்வினன், தூயதன்மையன் என்னும் பொருளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

"குறைவிலா மங்கல குணத்தன் ஆதலின்
நிறைமலம் அறுதியின் நீங்கி நிற்றலின்
அறைகுவர் சிவன்என அறிவின் மேலவர்
இறையவன் பெருமையை யாவர் கூறுவார் ?"

எனச் சிவஞான முனிவரர் தமது காஞ்சிப் புராணத்தின்கண் அருளிச் செய்வர். பேராசிரியர் தமது திருக்கோவையார் உரையின்கண் (358) "எவ்வுயிர்க்கும் எப்பொழுதும் நன்மையைச் செய்தலாற் சிவன்" என விளக்கி யிருப்பதும் ஈண்டு உணரத் தக்கது. சிவபெருமான் உலகுயிர்களின் நலன் கருதிப் பதினெண் புராணங்களை அருளிச் செய்து நந்திதேவர்க்கு உபதேசித்தருளினர். பின்னர் அவற்றை வழிமுறையே சனற்குமாரரும் வியாசரும் சூதமுனிவரும் உபதேசிக்கப் பெற்றனர்.

"எதிரில் சைவமே பவிடியம் மார்க்கண்டம் இலிங்கம்
மதிகொள் காந்தம்நல் வராகமே வாமனம் மற்சம்
புதிய கூர்மமே பிரமாண்டம் இவைசிவ புராணம்.
பதும மேலவன் புராணமாம் பிரமமே பதுமம்."

"கருது காருடம் நாரதம் விண்டு பாகவதம்
அரிக தைப்பெயர். ஆக்கி னேயம் அழற்கதையாம்.
இரவி தன்கதை பிரம கைவர்த்தமாம். இவைதாம்
தெரியும் ஒன்பதிற் றிருவகைப் புராணமாந் திறனே."

வேதங்களே அமையாவோ ? புராணங்களை எற்றுக்கு இறைவன் அருளல் வேண்டும் ? வேதம் எஜமான் கட்டளை இடுவது போல்வது. "சத்தியம் வதா தர்மம் சரா" (உண்

மையே பேசுக! அறநெறியிலேயே நடக்க!) என வேதம் கட்டளையிடும். மனிதர்கள் செய்யத் தக்கனவற்றை விதித்தும் செய்யத் தகாதனவற்றை விலக்கியும் 'விதி நிஷேதரூபம்' ஆகக் கட்டளையிடும் முறையில் வேதங்கள் அமைந்துள்ளன. ஆதலின் அவற்றை அலங்கார நூலார் "ப்ரபு சம்ஹிதா" என்பர். புராணங்களோ நண்பர்கள் தம்முள் அன்பிற் கலந்து அளவளாவி மகிழ்ந்து உரையாடுவது போல்வன. ஆதலின் அவற்றைச் "சஹ்ருத் சம்ஹிதா" எனக் கூறுவர். "பண்ணிய யாழ்ஒக்கும் நட்டார் கழறுஞ் சொல்" என்றபடி, புராணங்கள் யாழ்போன்று எவர் மனத்தையும் உருக்கி இன்பம் விளைவிப்பனவாம். மேலும், குளஜிஹ்வா நியாயம்("கடுத்தின்னுதானைக் கட்டி பூசிக் கடுத்தீற்றுமாறு") போல, வேதம் கூறும் விதிநிஷேதங்களைச் சுவையூட்டி இனிதாக்கி யாவரும் கடைப்பிடிக்கச் செய்வன புராணங்களேயாம். புரா + தநம் என்பது புராணம் என்றாயிற்று. புரா—முன்னே, பழமையாக; தநம்—நடந்தது. ரகரத்தின் முன்வந்த நகரம் ஒருமொழிக் கண்ணதாயின் ணகரமாய்த் திரியுமென்னும் வடமொழி இலக்கண விதி பற்றி நகரம் ணகரமாகத் திரிந்தது. ஜீவன் + அமுதம் என்பது 'ஜீமுதம்' என்றாயவாறு போல, புராதநம் என்பதில் தகரம் லோபம் பெற்றுப் புராணம் என வந்தது. 'சிவபுராணம்' என்னும் திருவாசகப் பகுதிக்குத் தலைப்புக் குறிப்புரை வரைந்த பண்டைப் பெரியார் 'சிவனது அநாதி முறைமையான பழைமை' என வரைந்திருத்தலும் ஈண்டு உளங்கொளற்பாலது. வேதப் பொருளை உள்ளபடி அறிவது மிகவும் கடினம். மழைத்துளி சிப்பியின் வயிற்றில் விழுந்தால் முத்தாகின்றது, நெருப்பில் விழுந்தாற் சுவறிப் போகின்றது, பிற இடங்களில் விழுந்தால் அவ்வவ் விடங்களுக் கேற்ப அமைகின்றது. அதுபோல, வன்சொற்களினாற் புணர்க்கப்பட்ட வேதங்கள் கன்மானுசாரமாகப் பலர்க்கும் பலபொருள் கொள்ளக் கிடக்கும். "இதிகாஸ புராணப்யாம் வேதம் உபப்பிரும்மயேத்" "பிவேது அபஸ்ருதாத் மாமயம் ப்ரக்கர்ஷயதி" என வியாச பாரதம் கூறுவதுபோலவே, வேதத்தைப் புராணங்கள் கொண்டு பொருளுணரவேண்டியிருக்கின்றது. ஆதலின், வேதங்களைப் போலவே புராணங்களும் இன்றியமையாதனவாதல் பெறப்படும். நாம் புராணங்

களைப் படிக்கவும் கேட்டின்புறவும் வேண்டும். "கற்றில னாயினும் கேட்க அஃதொருவற்கு ஒற்கத்தின் ஊற்றாம் துணை." "எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க அனைத்தானும் ஆன்ற பெருமை தரும்."

புராணங்கள் பதினெட்டு எனப் பண்டைநாளில் சான்றோர்களால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் இந்நாளில் அவற்றின் தொகை பெருகி வருகின்றது. மனிதர்களின் பேராலும் புராணங்கள் இயற்றப் பெறுகின்றன. அண்மைக்காலத்தில் இயற்றப்பட்டுள்ள தலபுராணங்கள் பல இழிந்தனவாகவே காணப்படுகின்றன. பண்டைப் பதினெண்புராணங்கள் இத்தகைய தலபுராணங்கள் போல்வன அல்ல.

"பிறையணி சடைமுடிப் பிரான்றன் காதைகள்
இறையுமோர் மறுவில யாவும் மேன்மையே
மறைபல சான்றுள வாய்மை யேஅவை
அறிஞர்கள் நாடியே அவற்றைக் காண்கவே"

கந்தபுராணம் பேரறிவாளர்களும் படிக்கவேண்டிய நூல். கச்சியப்ப சிவாசாரியர் வெறும் படிப்பைக்கொண்டன்றித் திருவருள்கொண்டு கந்தபுராணம் பாடினர். எவர்களுக்கும் இயல்பாகவே இனிமை பயக்கும் பால் தேன் சர்க்கரை முதலியவற்றின் வாயிலாக மருத்துவன் மருத்து நூல் முறைப்படி மருந்துசெய்து கொடுத்து நோய்நீக்குமாறுபோல, எவர்களுக்கும் இயல்பாகவே இன்பம்பயக்கும் நகை அழுகை இளிவரல் மருட்கை அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை நடுவுநிலைமை என்னும் ஒன்பான்வகைக் காப்பியச் சுவைகளும் இனிதமைந்து திகழ்வது கந்தபுராணம். கந்தபுராணத்தில் இல்லாத கதையும் பொருளும் வேறெந்தப் புராணத்திலும் இல்லை.

"புதுமயில் ஊர்பரன் புராணத் துற்றிடாக்
கதையிலை அன்னது கணிதம் இன்றரோ"

கந்தபுராணம் கவிதைச்சுவை மிக்கது; சாத்திரக் கருத்துக்களும் தத்துவ நுட்பங்களும் செறிந்தது; பயில்தொறும் நூல்நயம் பயப்பது; இறையுணர்வை வளர்ப்பது; பக்தி

யையும் ஒழுக்கத்தையும் பரப்புவது. இஃது ஏனைச் சிவ நூல்கள் போலாது இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நலம்பயக் கும் சிவ நூலாகும். செந்நெறி ஒழுகுவோர்க்கே செப்பத் தக்க திருவுடையநூல் கந்தபுராணம்.

" மன்னவன் மதலை யாசான் மாமகன் தனது மைந்தன்
பன்னுசொற் கொள்வோன் ஈவோன் வழிபடு பண்பின்மிக்கோன்
என்னும் இவருக் கீவ தேனை நூல் ; உங்கள் போலச்
செந்நெறி ஒழுகு வோர்க்கே செப்புவன் புராணம் முற்றும் "

என இக்கந்தபுராணத்தின் சிறப்பினைச் சூத முனிவர் நைமிசாரணிய முனிவர்க்கு உரைத்தமை யுணரற்பாலது.

புராணங்களைப் பயிலுங்காலும் கேட்குங்காலும் அவற் றின் நுட்பங்களை நாம் உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். வெறுங்கதை நோக்காது அவற்றின் கருத்தையே நோக்கு தல் வேண்டும். கருத்தை விளக்குதற்கே கதை போந்தது. கதை உடலும், கருத்து உயிரும் ஆகும். சிலர் கதையை மட்டும் பிடித்துக்கொண்டு கருத்தை விட்டுவிடுவர். அவர் செய்கை 'நெய்யரி' போல்வதேயாகும். நுட்பமான (Abstract ideas) அரும்பெருந்தத்துவக் கருத்துக்களையாவ ரும் இனிதுணர்தற்பொருட்டுப் பெரியோர்கள் பருவடிவில் (Concrete form) அழகுற அமைத்து விளக்கி யுதவி யனவே புராணக்கதைகள். எனவே, கலைத்திறம் மிக்க அவற்றின் கருத்துநுட்பங்களை ஆராய்ந்துணர்தலே நம்ம னோர்க்கு இன்றியமையாக் கடமையாம். இங்ஙனம் புராண கதைகளிற் போதரும் உயரிய உண்மைகளையும் நுட்பங் களையும் பண்டைப் பெரியோர்களே நமக்கு நன்கினிது விளக்கிக்காட்டி யுள்ளமையினை,

" அப்பணி செஞ்சடை ஆதி புராதனன்
முப்புரம் செற்றனன் என்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புர மாவது மும்மல காரியம்
அப்புரம் எய்தமை யார்அறி வாரே "

என ஆசிரியர் திருமூலர் சிவபிரான் முப்புரம் எரித்த வர லாற்றின் நுட்பம் இனையதென விளக்கி யிருத்தலும்,

“ மண்ணுலகில் வாழ்வார்கள் பிழைத்தாலும் வந்தடையிற்
கண்ணுதலான் பெருங்கருணை கைக்கொள்ளும் எனக்காட்ட
எண்ணமிலா வல்லரக்கன் எடுத்துமுறிந் திசைபாட
அண்ணலவற் கருள்புரிந்த ஆக்கப்பாடு அருள்செய்தார் ”

“ தொழுவார்க்கே அருளுவது சிவபெருமான் எனத்தொழார்
வழுவான மனத்தாலே மாலாய மாலயனும்
இழிவாகும் கருவிலங்கும் பறவையுமாய் எய்தாமை
விழுவார்கள் அஞ்செழுத்தும் துதித்துய்ந்த படிவிரித்தார் ”

எனச் சேக்கிழார் பெருமான் இராவணன் கயிலை எடுத்த கதையும், அயனும் அரியும் அடிமுடி தேடிய கதையும் குறிக்கும் நுட்பங்கள் இவை என விதந்தெடுத்துப் பாடியிருத்தலும் காண்க. இங்ஙனம் நமது சிவநெறிச் சான்றோர்கள் காட்டிய சிறந்த முறையினைக் கடைப்பிடித்தே, நாம் கந்தபுராணம் போன்ற பண்டைப் பெருநூல்களை ஆராய்ந்துணர்தல்வேண்டும். ஈண்டு இயன்ற பெற்றி ஒரு சிறிது சுருங்கக் காண்போம்.

1. தட்ச காண்டம்: வேதத்திலுள்ள நுட்பமே கந்த புராண நுட்பம். வரலாற்று முறைக்கேற்பத் தட்ச காண்டமே முதலில் நோக்கத்தக்கது. தட்ச காண்டத்திலுள்ள நுட்பமெல்லாம் வேதத்திலும் காணப்படும்.

“ பரசிவன் உணர்ச்சி யின்றிப் பல்லுயிர்த் தொகையும் என்றும்
விரவிய துயர்க்கீ றெய்தி வீடுபே றடைதும் என்றல்,
உருவமில் விசும்பின் தோலை உரித்துடுப் பதற்கொப் பென்றே
பெருமறை இயம்பிற் றென்னில் பின்னுமோர் சான்றும் உண்டோ?”

எனத் தட்சனுக்குப் பிரமதேவர் உபதேசித்தது வேதக் கருத்தேயாம். அது சுவேதாஸ்வதர உபநிடதத்திற் காணப் படும். ஆஸ்திகனுக்கு ஐந்து கொள்கை முக்கியம். கடவுள் புண்ணியம் பாபம் புண்ணியானுபவ இடம் பாபானுபவ இடம் என்னும் ஐந்தின் உண்மையில் ஆஸ்திகனுக்கு நம்பிக்கை இருத்தல் அவசியம். வேதத்திற் சொல்லப்படுவது ஒரு கடவுள்தான். ஏகாந்த வாதம்தான் வேதத்திற் காணப் படுகின்றது. “ ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் ப்ரஹ்மம்.” பிரமப்

பொருள் ஒன்றேதான் இரண்டாவது இல்லை என வேதங் கூறுகின்றது. இதனையே "ஒன்றென்றது ஒன்றேகாண் ஒன்றேபதி..." என மெய்கண்டாரும் தெளிவிக்கின்றார். பக்தியானது ஸ்வபாவிக (இயற்கை) பக்தி, க்ருத்ரும (செயற்கை) பக்தி என்று இரண்டு வகைப்படும். தட்சனது பக்தி செயற்கைப் பக்தி. 'தட்சன்' என்றால் சாமர்த்தியம் உடையவன் என்பது பொருள். அவன் இறுமாப்புக் கொண்டான். சிவதூடணம் செய்தான். அதனால் அவனுக்கு ஆட்டுத்தலை வந்தது. ஆடு சிவதூடணம் செய்யாத வாயை யுடையதல்லவா? தட்சயாகத்தில் குற்றம் செய்தவன், குற்றம் செய்யத் தூண்டினவர், குற்றம் செய்தற்கு உடனிருந்தோர் ஆகிய மூவர்க்கும் தண்டனை கிடைத்தது. இது நமக்கு என்றும் நினைவில் இருத்தற்குரிய சிறந்த பாடம் ஆகும்.

2. அசுரகாண்டம்: தேவர்கள் பலர் பற்பல நோக்கம் கொண்டு தக்கன் வேள்விக்குச் சென்றனர். ததீசியாகிய சிவனடியாரை அவமதித்தனர். அவர்கூறிய அறிவுரைகளைப் புறக்கணித்தனர். சிவநிந்தையும் சிவனடியார் நிந்தையும் புரிந்தனர். சிவாபராதம் பிராயச்சித்தத்தால் தீராது, அநுபவித்தே தீர்க்கவேண்டும். பாவத்தைச் சந்தோஷமாகச் செய்துவிடுவதும், பின்னர்த் துன்பம் வந்தால் அழுவதும் கூடாது. வினைப்பயனைத் தேவர்களே யாயினும் எய்தாமற் கழித்தல் இயலாது. வினைப்பயனினின்றும் விலகித் தப்பித்துக்கொள்ள நினையாமல் ஞானிகள் அனுபவித்துத் தீர்த்துவிடவே விரும்புவர். "யார் ஆற்றுவார்? நாள் ஆற்றும்!" என்னும் பழமொழிபோல, வினையனுபவத்தில் நமக்கு மறதியுண்டாகுமாறு இறைவன் தன் பேரருளாற் செய்திருக்கின்றான். துஷ்டர்களை அடித்துத் திருத்தவும் இஷ்டர்களை அணைத்துத் திருத்தவும் வேண்டும். இறைவன் இவ்வாறு செய்தலே மறக்கருணை அறக்கருணை எனச் சாத்திரங்களிற் பேசப்படுகின்றது. இறைவன் அன்புக்கே அகப்படுவான். "பக்தி வலையிற் படுவோன் காண்க!" என்பர் மணிவாசகர். இறைவனுக்கு அசுரரும் தேவரும் ஒன்றே. எல்லா உயிர்களும் அவன் பிள்ளைகளே யாதலின் அவனுக்கு நல்லார் பொல்லார் என்ற பாகுபாடு இல்லை.

" நலமிலன் நண்ணார்க்கு நண்ணினர்க்கு நல்லன்
சலமிலன் பேர்சங் கரன் "

என்பது திருவருட்பயன். சூரபதுமன் பெருந்தவம் புரிந்தான். நெருப்பில் விழுந்து உயிர்விடத் துணிந்தான். அவனுக்குச் சரீரலட்சியம் இல்லையாகிச் சிவலட்சியம் வந்தபோது சிவ பெருமான் தோன்றியருளினார். சூரனுக்குத் தகப்பன் தேவன், தாய் அசுரப்பெண். தகப்பன் வாசனையால் தவம் பண்ணினான். தாய் வாசனை வரம் கேட்ட முறையில் வெளிப்படுகின்றது. தந்தை தாயரின் குணங்களே மைந்தர் பாற் பிரதிபலிக்கும். இதையுணர்ந்து பெற்றோர்கள் நடந்து கொள்ளல் வேண்டும். அசுரராகிய கொம்பால், தேவராகிய துணியை, சிவாபராதம் ஆகிய அழுக்கு நீங்கும் வண்ணம் அடித்தற்பொருட்டுச் சிவபிரான் சூரன் கேட்டபடியே வரங்கொடுத்தருளினார். தோஷமுடைய ராயினும் தன்னை அடைந்தவரை இரட்சிக்கும் கருணைசமுத்திரம் பெருமான். சந்திரன் " தோஷ (இரவு) சஞ்சாரி " எனப்படுவான். அவனையும் ஏற்றருளிக் காப்பாற்றினான் சிவபிரான்.

3. உற்பத்தி காண்டம் : தேவர்க்கு வந்த துன்பத்தை நீக்கத் தொடங்கும் செய்திகளைக்கூறும் காண்டம். தண்டனை யளித்த சிவமே தண்டனையை நிவர்த்திக்க வருகின்றது. அடித்தாலும் அணைத்தாலும் ஆண்டவனே கதி. சிவ பிரானே முருகனாய் வந்தான். தற்சுதந்திரத்தோடு, தேவர் வேண்டிக்கொள்ள, முருகன் கருணைகாரணமாகத் தோன்றி னார். தந்தையார் கண்ணில் இருந்து வந்தார். அக்கண் காமனைவென்ற கண். இரேதசானது ஊர்த்துவ வீரியம் அதோவீரியம் என இருதிறப்படும். பசுக்களாகிய நாம் அதோ வீரியம் உடையவர்கள். சிவபிரான் ஊர்த்துவ வீரியம் உடையவர். சுருதிகளிலே சிவபிரானுடைய வீரி யத்தினால் மகாமேரு பொன்மலையாயிற்று என்று சொல் லப்பட்டுள்ளது. காமனை வென்ற கண்ணினின்று சூரனை வெல்லுவதற்கு முருகன் சோதிமயமாகத் தோன்றினார். சூரன் இருள், முருகன் சோதி. இருளை அழிக்க ஒளியால் தான் இயலும். முருகன் சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண் ணாகிய நெருப்பினின்று ஆறுபொறிகளாக வெளிப்பட்டார். அவற்றை வாயு வாங்கினான். அக்கினியிடம் கொடுத்தான்.

அக்கினி சரவணப்பொய்கையில் விட்டான். அங்கே ஆறு பொறிகளும் ஆறு குழந்தைகளாகி விளையாடின. இங்ஙனம் முருகனின் தோற்றம் ஐந்து பூதங்களினும் நிகழ்ந்தது. முன்னரே சிவபிரான்பால் ஒடுங்கியிருந்த முருகன் என்னும் சிவசக்தி வெளிவருவதற்கு, அசுரர்களின் வினையும் தேவர்களின் வேண்டுகோளும் ஒரு தலைக்கீடு (வியாஜம்) ஆயிற்று.

" அருவமும் உருவு மாகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனியாகக்
கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள்பன் னிரண்டுங்கொண்டே
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தனன் உலகம் உய்ய "

" மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினால் அளக்கொணாமல்
நிறைவுடன் யாண்டு மாகி நின்றிடும் நிமல மூர்த்தி
அறுமுக வுருவாய்த் தோன்றி அருளொடு சரவ ணத்தின்
வெறிகமழ் கமலப் போதில் வீற்றிருந் தருளி னானே "

4. மகேந்திர காண்டம்: முருகன் கருணையுடையவன். சூரபதுமன் வரலாற்றை முருகன் இந்திரன்பால் விசாரித்தது அறியாமையாலன்று. அழும் பிள்ளையைத் தந்தை முதலில் ' என்ன ?' என்று விசாரித்து, அழுகையைச் சமனப்படுத்திப் பின்னர் வாழைப்பழம் தரல் போல்வது அது. இந்திரன் தான் சொல்லாமற் பிருகஸ்பதியைக் கொண்டு சூரனின் வரலாற்றைச் சொல்லச் செய்கின்றான். குருவைக் கொண்டு சொல்லுவித்தமை " இதனை இதனால் இவன் முடிக்கும் என்றாய்ந்து அதனை அவன்கண் விடல்" என்பது பற்றியாம். வீரவாகுவை முருகன் தூது அனுப்பியது அவனது சௌலப்பியத் தன்மையையும் பெருங்கருணையையும் காட்டும். " நாம் வளர்த்ததோர் நச்சுமா மரமாயினும் கொலார் " என மணிவாசகர் கூறுவதுபோல, சிவகிருபையால் சூரன் பெற்ற பேராற்றல்களைச் சிவசக்தியாகிய தாமே அழிக்க விரும்பாத பேரருளால் முருகன் வீரவாகுவைத் தூதனுப்பினான்.

" பாடல்சால் சிறப்பிற் பாண்டியன் பெருஞ்சீர்
மாட மதுரை புகுந்தனன் அதுகொண்டு "

என வரும் சிலப்பதிகாரப் பதிக வரிகளுக்கு, உரையாசிரியர் "சிறப்பிற் பாண்டியன் என்றும், பெருஞ்சீர் மாட மதுரை என்றும் அடிகள் புகழ்ந்தார்; இவையும் பழவினையால் அழிந்தனவே என்னும் இரக்கம்தோன்ற" என விசேடநயவுரை எழுதி யிருப்பதுபோல, ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் நூற்றெட்டு யுகங்கள் அரசோச்சிய சூரனின் திருவும் செல்வமும் உருவறியா வண்ணம் அழிந்தொழியப் போகின்றனவே என்னும் கழிபேரிரக்கமும் கண்ணோட்டமும் பற்றியே முருகன் தூதனுப்பினன் என்க. பண்டை நாளில் மறத்துறையினும் அறமே நிகழும். வீரவாகு தேவர் சூரனின் அவையில் தமக்கு உயர்ந்த ஆசனம் வேண்டும் எனக் கருதினார்.

"கொற்ற வேல்உடைப் புங்கவன் தூதெனக் கூறி
இற்றை இப்பகல் அவுணர்கோன் கீழ்யான் எளிவாய்
நிற்றல் எம்பிரான் பெருமையின் இழிபென நினைந்தார்"

நினைந்த எல்லையில் 'தினகரத் தொகை ஆயிர கோடி சேர்ந்தெனக் கனகமாமணித் தவிசொன்று' கடிதிற் போந்தது. இவையெலாம் தலைவன் அடியவன்பால் செய்யுந் தண்ணளியையும், தலைவனின் தகுதிக்கேற்ப அடியவனுயினன் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறைகளையும் விளக்குவனவாகும்.

"கோலம் நீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையும் குறியேன்
மேலை இந்திரர் அரசினைக் கனவினும் வெஃகேன்
மால்அ யன்பெறு பதத்தையும் பொருளென மதியேன்
சால நின்பதத் தன்பையே வேண்டுவன் தமியேன்"

என்பது முருகன்பால் வீரவாகுதேவர் வேண்டும் வரம். இறைவன்பால் இறவாத இன்ப அன்பைப் பெற்றால் பின்னர் அதுகொண்டே யாவற்றையும்பெறலாம். இவ்வுண்மையுணராது, வேருக்கு நீர் பாய்ச்சாமல் வெறும் இலைக்கு நீர் தெளிப்பவர்கள் போல, நாம் அன்பை விட்டுவிட்டுப் பிறவற்றையே இறைவன்பாற் கேட்கின்றோம்.

5. யுத்த காண்டம் : சூரனை முருகன் வேல்கொண்டு சம்ஹரித்தார். வேலின் பெருமையை விளக்குவது இக்

காண்டம். வெல்லுவது வேல். எது வெல்லும்? அறிவு—ஞானம் வெல்லும். வேல் முருகனுக்கு ஒரு சக்தி. "சத்தி தன் உருவேதென்னில் தடையிலா ஞானம் ஆகும்." வேல் முருகனுக்கு ஞானசத்தியாக விளங்குவது. வேல் ஞானம், சூரன் அஞ்ஞானம். அஞ்ஞானத்தை ஞானம் வென்றது. வேலின் பெருமையைத் தொல்காப்பியரும் "பேரும்பகை தாங்கும் வேல்" எனக் குறிப்பிட்டுச் சிறப்பித்தார்.

"விடம்பிடித் தமலன் செங்கண் வெங்கனல் உறுத்திப் பாணி
இடம்பிடித் திட்ட தீயில் தோய்த்துமுன் இயற்றி யன்ன
உடம்பிடித் தெய்வம் இவ்வா றுருகெழு செலவின் ஏகி
மடம்பிடித் திட்ட வெஞ்சூர் மாமுதல் தடிந்த தன்றே"

வேல் அஞ்ஞானத்தை அறவே அழிப்பது. ஆதலின் ஞானம் வேண்டுவோர் வேலைத் தொழுதல் வேண்டும். பண்டைநாளில் 'வேற்கோட்டம்' இருந்ததாகச் சிலப்பதிகாரம் தெரிவிக்கின்றது. செவ்வந்திப் புராண ஆசிரியர் "வாகையே சுமக்கும் வேலை வணங்குவ தெமக்கு வேலை" என்று நயம்படக் கூறுகின்றார். நாமும் வேலை வணங்குவதை வேலையாகக்கொண்டு உய்ய முயலுதல் கடமை. முருகன் சூரனை அழித்துக் கொன்றுவிடாமல் கோழிக் கொடியும் மயில்வாகனமுமாக ஆட்கொண்டருளினார். கடவுட்டன்மை காத்தலில் உள்ளதே யன்றிக் கொன்றொழிப்பதில் இல்லை. பகைவரையும் வாழவைக்கும் பண்பினன் முருகன்.

6. தேவ காண்டம்: தெய்வயானை யம்மை திருமணம் இதன்கட் கூறப்படும். வள்ளியம்மை திருமணமும் இக் காண்டத்திலேயே வடமொழியிற் கூறப்பட்டுள்ளது. தமிழில் தட்சகாண்டத்திற் கூறப்பெறும். முருகப்பிரானுக்குத் தெய்வயானை கிரியா சக்தியும், வள்ளியம்மை இச்சாசத்தியும் ஆவர். கற்பு களவு என்னும் இருவகைத் தமிழ்த் திருமண முறைகளையும் இவர்தம் திருமணங்கள் விளக்குகின்றன எனப் பரிபாடல் என்னும் சங்கநூல் புகல்கின்றது. முருகனின் வலப்புறத்தில் வள்ளியம்மையும், இடப்புறத்தில் தெய்வயானையம்மையும் விளங்குகின்றனர். நம்மில் பலர் இவ்வுண்மையைத் தானும் அறிவதில்லை. (வள்ளியம்மை

திருமணப் படலம் பல தத்துவ நுட்பங்களைக் கொண்டது. அவற்றை ‘ வள்ளி சன்மார்க்கம் ’ என்னும் கட்டுரையிற் காண்க.)

இனி, சூரபதுமன் சிங்கமுகன் தாரகாசுரன்என்னும் மூவரும் முறையே ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மும்மலங்கள் என்றும், அவர்களாற் சிறையிடப்பெற்ற தேவர்கள் பசுவர்க்கங்கள் என்றும், அசுரர் மூவரையும் அழித்து முருகன் தேவர்களை ஆட்கொண்டமை ஆணவம் முதலிய மும்மலங்களை வீட்டி உயிரை ஞானசிரியனாகிய கடவுள் ஆட்கொண்டருளுதலாம் என்றும் கொள்ளுதற் குரிய நுட்பப்பொருள்கள் பல கந்தபுராணத்தில் உள்ளன. “ உணர்ச்சி வாயில் உணர்வோர் வலித்தே ” எனத் தொல் காப்பியர் அருளியபடி, அவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந் துணர்ந்துகொள்ள இயன்றவரை முயன்று உய்வோமாக !

“ இந்திரர் ஆகிப் பார்மேல் இன்பமுற் றினிது மேவிச்
சிந்தையில் நினைந்த முற்றிச் சிவகதி யதனிற் சேர்வர் !
அந்தமில் அவுணர் தங்கள் அடல்கெட முனிந்த செவ்வேற்
கந்தவேள் புராணம் தன்னைக் காதலித் தோதுவோரே ”

—

மீனாட்சி திருமணம்*

" நல்லைமன் றம்ம பாலே! மெல்லியற்
றுணைமலர்ப் பிணையல் அன்னஇவர்
மணமகிழ் இயற்கை காட்டி யோயே !"

—குறுந்தொகை 229

மெய்யன்பர்களே !

முன்பு மதுரையில் நிகழ்ந்த இக்கல்யாணம் பற்றி நாம் பேசுவதும் கேட்பதும், இன்று காலையில் இங்கு நிகழ்ந்த திருமணம் சிறப்புறுதற் பொருட்டாகும். கல்யாணம் என்பது மங்களம். " வளம்பட வேண்டாதார் யார்யாரும் இல்லை " என்றபடி, மக்கள் எல்லோருக்கும் நன்மை யடையவே கருத்தும் விருப்பமும் உள்ளன. எனவே, நாம் அடையும் மங்களம் அல்லது நன்மைகளுள் தலைசிறந்தது கல்யாணம். மணமக்களுக்குள்ளே மறைந்துநின்ற தொடர்பு பலரும் அறிய வெளிப்படுத்தப் பெறுவதே கல்யாணம். " உள்ளது போகாது இல்லது வாராது " எனச் சைவசித்தாந்தம் கூறும் சற்காரிய வாத முறைப்படி, மண மக்களுக்கிடையே நிலவும் தொடர்பு புதிதாகத் திடுமென ஒருநாளில் தோன்றிவிடுவதன்று. முற்பிறவிகளிலேயே மணமக்களுக்குத் தொடர்பு ஒற்றுமை யிருந்தது. மறைந் திருந்த அத்தொடர்பு இன்று வெளிப்பட்டது. அந்நிகழ்ச்சி யையே கல்யாணம் என்று வழங்குகின்றோம். 'கிழவன்' 'கிழத்தி' எனப் பண்டை நாளில் வழங்கிய சொற்கள், மண மக்களின் தொடர்பு எழுமை எழுபிறப்பும் இடையறாது நிலவி வரும் கிழமைப்பாடு உடையதாதலை யுணர்த்தும். "கிழமைப்பட வாழ்" என்பது ஔவையாரின் அமுத மொழி. " இம்மைப் பிறப்பிற் பிரியலம் என்றேனாக் கண் ணிறை நீர்கொண் டனள் " என்பது திருக்குறள். மணம் என்பது அரும்பின்கண் முன்னரே மறைந்து அடங்கி யிருந்து, அரும்பு மலராக விரியும்போது வெளிப்படுவது.

---

*இது நம் சைவப் பெரியார் திரு. ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை பி. ஏ., எல். டி. அவர்கள், 15—9—35 அன்று எழும்பூர் " நால்வர் அருள் " மாளிகையில் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஞானியார் சுவாமிகள் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவினைக் குறிப்பெடுத்து உதவியது. கட்டுரையாக்கியவர் : புலவர் முருகவேள், எம். ஓ. எல்.

" பூவினிற் கந்தம் பொருந்திய வாறுபோல்
சீவனுக் குள்ளே சிவமணம் பூத்தது "

என்பது திருமூலர் திருமந்திரம். ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவர் தமது சிவஞான போதத்தின்கண்,

" அருவுருவுந் தான்அறிதல் ஆய்இழைஆய் ஆன்மா
அருவுருவம் அன்றாகும் உண்மை—அருவுருவாய்த்
தோன்றியுடன் நில்லாது தோன்றாதும் நில்லாது
தோன்றல் மலர்மணம்போல் நோக்கு "

என அருளிச் செய்திருத்தலும் ஈண்டு அறிந்து இன்புறற் பாலது. " பிறப்பான் அடுப்பினும் பின்னும் துன்னத்தகும் பெற்றியர் " என்றவாறு போல, பல பிறப்பினும் தொடர்ந்து ஒத்த அன்புடையராய் இருந்து வந்தமை பற்றியே மணமக்கள் இப்பிறப்பிலும் ஒன்றுபடுகின்றார்கள். " நல்வினை துய்த்தக்கால் முடிவெய்தும், இவர்கள் அன்பு துய்த்தாலும் முடிவெய்தாது எஞ்ஞான்றும் ஒரு பெற்றியே நிற்கும்." மலரின்கண் மணம் மறைந்து நின்று வெளிப்படுதல் போல்வதோர் இயல்புடைமை நோக்கியே, கல்யாணத்தினைத் தமிழர்கள் மணம் என்றும் திருமணம் என்றும் திறந்தெரிந்து வழங்குவாராயினர்.

உலகத்தார்க்குப் பயன்படும்படி அறநெறிகள் கடைப்பிடித்து ஒழுகுதலே திருமணத்தின் தலையாய நோக்கம். " மறப்பருங் கேண்மையொடு அறப்பரி சாரமும், விருந்து புறந்தரூஉம் பெருந்தண் வாழ்க்கையும் " பெறுதலே திருமணத்தின் குறிக்கோள். "அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும், துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்தெதிர் கோடலும் " முதலிய இல்லறக் கடமைகளை இனிது நிறைவேற்றுதலே திருமணம் செய்து கோடலின் பயன் என "மண்ணக மாதர்க்கு அணியாய கண்ணகி" குறிப்பிட்டிருத்தல் காண்க. இல்லறத்தின் கடமைகளை இனிது நிறைவேற்ற மணமக்கள் இயற்கையுணர்வே யன்றிக் கல்வியறிவுடையவர்களாயும் இருத்தல் வேண்டும். பண்டைநாளிற் பெண்களும் கல்வியறிவிற் சிறந்து திகழ்ந்தனர். இதனை,

" பெருந்த டங்கண் பிறைநுத லார்க்கெலாம்
பொருந்து கல்வியும் செல்வமும் பூத்தலால்,
வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும், வைகலும்
விருந்தும் அன்றி விளைவன யாவையே ?"

எனவரும் கம்பர் பாடலால் அறியலாம். " நுண்மாண் நுழைபுலம் இல்லார் எழில்நலம் மண்மாண் புனைபாவை யற்று." கல்வி யழகே யழகு. ஆதலின், இத்திருமணத்திற் போலவே, மணமகனும் மணமகளும் படித்திருத்தல் வேண்டும். கம்பர் " பொருந்து கல்வி " என்றதன் நுட்பம் கருதியுணரத்தக்கது. இந்நாளிற் பொருந்தாக் கல்வியே இருபாலார்க்கும் பெரிதும் அளிக்கப்பட்டு வருகின்றது ! திருமணத்திற்கு முன்னர்த்தான் கல்விப் பயிற்சி என்பதில்லை. பண்டைநாளில் திருமணத்திற்குப் பின்னரும் மணமக்கள் கல்வி கற்பார்கள். திருமணம் செய்து கொண்ட பின்னரும் ஆண்மகன் கல்வி கற்பான். " ஓதற் பிரிவு யாண்டு மூன்று இறவாது " என்பது தொல்காப்பியம். பெண்மகள் கணவனிடம் நடந்து கொள்ளும் முறைகளையும், உலகியலில் நடந்து கொள்ளுதற்குரிய முறைகளையும் தன் தாய் தந்தையராற் கற்பிக்கப்படுவாள். அறநெறி யொழுக்கம் கடவுள் வழிபாடு முதலியனவற்றைக் கணவன் வாயிலாக உணர்வாள். " கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வம் இன்றெனவும், அவனை இன்னவாறு வழிபடுக எனவும் இருமுது குரவர் கற்பித்தலானும் ; அந்தணர் திறத்தும் சான்றோர் தேளத்தும், ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியும் ஒழுகும் ஒழுக்கம் தலைமகன் கற்பித்தலானும் கற்பாயிற்று " என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இங்ஙனம் தாய் தந்தையராலும் கணவனாலும் கற்பிக்கப்பட்ட நெறி தவறாது நடத்தையிற் காட்டுவதே திருமணம் செய்துகொள்ளும் பெண்களின் கடன். " கற்பெனப் படுவது சொற்றிறம்பாமை " என்றதும் இக் கருத்துப் பற்றியேயாம்.

கற்புடை மகளிரைக் கடவுளரும் வெல்லுதல் அரிது. உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் அனைவரும் ஏத்துவர். உலகிற் கணவன்மார்கள் தொடங்கும் செயல்கள் எல்லாம் நன்கினிது வெற்றி பெறுதற்கும், வாழ்க்கை வளம் எய்திச் சிறப்புறுதற்கும், அவர்தம் காதல் மனைவியரின் கற்பொழுக்

கமே பெரிதும் துணைசெய்கின்றது என்பர் சான்றோர். கலித்தொகை என்னும் சங்கநூல்,

" காக்தள் கடிகமழும் கண்வாங்கு இருஞ்சிலம்பின்
வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர்
தாம்பிழையார் கேள்வர்த் தொழுதெழலால் தம்ஐயர்
தாம்பிழையார் தாம்தொடுத்த கோல் "

என்னும் வரிகளால், குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் வேட்டுவர்களின் வில்லம்புகள் வேட்டையிற் குறி தவறாது குறித்த பொருளிற் சென்றுபடுதல், அவர்தம் மனைவிமார்களின் கற்பொழுக்கத்தினாலேயே யாகும் என நுவலுகின்றது. திரிபுராசுரர்களால் துன்புற்ற தேவர்கள் அவர்களை வென்று அழித்துவிட எண்ணி முயன்று பார்த்தனர். முடியாமை கண்டனர். திரிபுராசுரர்களின் மனைவியர் மூவரும் கற்பொழுக்கத்திற் சிறந்து திகழ்பவர்களாதலால், அவர்களை வெல்லுவது அரிது எனப் பிருகஸ்பதி கூற, அவர்கள் செய்வகை அறியாது திகைத்து, முடிவிற் சிவபிரான்பால் அடைக்கலம் புகுந்தனர் என்பது வரலாறு. "இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானல் ? உள்ளதென் இல்லவள் மாணாக்கடை ?"

" உமையாள்தன் பாகந்தோய்ந்து ஆண்டான் பலிக்குழந்தான், பாண்டியன்நின் ஆகந்தோய்ந்து ஆண்டான் அரசு " எனவரும் தனிப்பாடலும், " இஃதோ ஓர்ஆன் வல்சிச் சீர்இல் வாழ்க்கை பெருநலக் குறுமகள் வந்தென, இனிவிழவு ஆயிற்று என்னும் இவ்வூரே " எனவரும் குறுந்தொகை (295)ப் பாடலும் ஈண்டு அறிந்து இன்புறுதற் குரியன.

" பிரம்மசரியம் " என்பது நால்வகை ஆச்சிரம நிலைகளில் ஒன்று எனப் பலரும் எண்ணுவர். அதற்கு வேறொரு பொருளும் உண்டு. பிரமம்—வேதம், சரியம்—நடத்தல் ; ' வேதத்தின்படி நடப்பது ' என்பது கருத்து. வேதத்திற் படித்தபடி நடக்கமுடியாமல் உலகியலில் ஈடுபடக்கூடியவன் பௌதிகப் பிரமசாரி. வேதத்திற் படித்ததனைப் படித்தபடியே கடைப்பிடிக்கும் மனவுறுதியும் கலங்காமையும் உடையவன் நைட்டிகப் பிரம்மசாரி. ' நிஷ்டா ' என்றால் ' மிகவும் நிற்றல் ' என்பது பொருள். இங்ஙனம் ஆண் மக்களிற் சிலர் நைட்டிகப் பிரமசரியம் மேற்கொள்ளலாம்

எனினும்,பெண்களுக்குக் கல்யாணம் மிகவும் இன்றியமை யாதது. இக்கருத்தைத் திருவள்ளுவர் " அற்றார்க்கு ஒன்று ஆற்றாதான் செல்வம் மிகநலம் பெற்றாள் தமியள் மூத்தற்று" எனக் கூறிய நுட்பம் கொண்டு உணரலாம். பெண்கள் உடலாலும் உள்ளத்தாலும் மெல்லியல்பு மிக்கவர்கள். கொடிபோன்றவர்கள். கொடிக்குக் கொழுகொம்பு இன்றி யமையாதது. கொழுகொம்பைச் சேர்ந்த கொடி ஊறுபாடு இன்றிச் சிறந்து படரும். அங்ஙனமே, பெண்கொடிகளும் கணவனாகிய கொழுகொம்பைப் பெற்றாற் சிறந்து வாழ லாம். கொழுநன் - கொழுகொம்பைப் போன்றவன்; கணவன் – கண்போன்றவன். 'கொழுநன் அன்னார்' என் பதே, 'கொழுந்தனார்' என மருவி இந்நாளில் வழங்குகின் றது. இன்னோரன்ன சொற்களின் பொருள்நுட்பங்கள் கருதி மகிழ்தற்குரியன.

முற்காலப் பெண்களின் விளையாட்டுக்கள், அவர்தம் அறிவுநலனை விளக்குவனவாகும். மாணிக்கவாசகர் தமது திருவாசகத்தில் பண்டைப் பெண்மக்களின் விளையாடல் களைக் கொண்டே பல திருப்பதிகங்கள் பாடியிருத்தலைக் காணலாம். முல்லை முதலிய பூஞ்செடிகளை வளர்த்தலும், முல்லைக்கொடி மலர்ந்தால் பெண்பூப்பு அடைந்தாற்போல மகிழ்தலும் பிறவும் பண்டைமகளிர் இயல்பு. முல்லைமலர் கற்புக்கு அறிகுறி. முல்லை மலரைத் தலையிற் சூடல் கற் பைத் தலையாயது என்று தலையில் அணிதலைக் குறிப்பதா கும். கற்புக்கு எடுத்துக் காட்டானவள் அருந்ததி. அவளை " முல்லையந் தொடை அருந்ததி " என நூல்கள் புகழும். அருந்ததி என்பது வடமீன் எனவும் படும். நாளடைவில் நிலைமாறி யொழியும் பிற விண்மீன்கள் போலாது,என்றும் ஒரே யிடத்தில் நிலைபெற்று ஒளிவிட்டு வயங்குவது வடமீன் என்னும் துருவ நட்சத்திரம். ஆதலின் அதனைக் கற்புக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுவர் கவிஞர்கள். " தீதிலா வட மீனின் திறம் இவள் திறம் " என்பது சிலப்பதிகாரம். ஈண் டுத் திறம் என்றது கற்பை. கற்பாவது கலங்காமை. "கற்பு என்னும் திண்மை யுண்டாகப் பெறின்" என்புழிக் கலங்கா நிலைமை எனவே பொருள் வகுத்தார் பரிமேலழகர். பெண் களுக்குக் கற்பு இன்றியமையாதது போலவே, கல்யாண மும் இன்றியமையாதது. அதுபற்றியே ஆண்களின் பெய

ரோடு சேர்த்துக் கூருமல், 'பார்வதி கல்யாணம்' 'தெய்வ யானை கல்யாணம்' 'சீதை கல்யாணம்' 'வள்ளி கல்யாணம்' எனப் பெண்களின் பெயரோடு சேர்த்தே கல்யாணத்தை உலகம் வழங்குகின்றது.

திருமணத்தாற் பெண்கள் சிறப்பைப் பெறுகின்றனர். முன்பு இல்லாத சிறப்பும் தலைமையும் அவர்களைத் தேடிவரு கின்றன. வீட்டின் ஆட்சிக்குரியவள் பெண்ணே யாகின் ருள். அதனுல்தான் அவள் 'இல்லாள்' எனப் பெயர் பெற் ருள். 'வீட்டுத் தலைவி' எனப் பொருள் தரும் பெண்பாற் சொல்லுக்கு நேரான ஆண்பாற் சொல் தமிழில் இல்லை. 'இல்லான்' என்ருல் பொருளில்லாதவனையே குறிக்கும். "இல்லானை இல்லாளும் வேண்டாள்" என்றதும் இவ்வுண் மையை வலியுறுத்தும். எனவே,

"நாற்குணமும் நாற்படையா ஐம்புலனும் நல்லமைச்சா
ஆர்க்கும் சிலம்பே அணிமுரசா—வேற்படையும்
வாளுமே கண்ணு வதன மதிக்குடைக்கீழ்
ஆளுமே பெண்மை அரசு"

என்றபடி, வீட்டில் இருந்து பெண்கள் அரசு புரிதல் வேண் டும். கணவனும் மனைவியும் கருத்தொத்து வாழ்தல் வேண் டும். "காதல் இருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவு பட்டதே இன்பம்." கண் இரண்டும் ஒன்றையே காண்பதுபோல இருவரும் ஒத்த மனப்பான்மையராய், ஒருவரை ஒருவர் இன்றியமையாது வாழ்தற்கு உரியர். "காகத் திருகண் ணிற் கொன்றே மணிகலந்தாங்கு இருவர் ஆகத்துள் ஓருயிர் கண்டனம்" எனும்படியும், "இருதலைப் புள்ளின் ஓருயிர்" எனும்படியும் இருவரும் விளங்கற்பாலர்.

"சுனைவாய்ச் சிறுநீரை எய்தாதென் றெண்ணிப்
பிணைமான் இனிதுண்ண வேண்டிக்—கலைமாத்தன்
கள்ளத்தின் ஊச்சும் சுரம்என்பர் காதலர்
உள்ளம் படர்ந்த நெறி"

என, ஆண்பெண் விலங்குகளும் தம்முள் அன்புசெய்து வாழ்வதனை 'ஐந்திணை ஐம்பது' என்னும் நூல் சுவைபடக் கூறுகின்றது. விலங்குகளே அங்ஙனம் வாழ்ந்தால், மனிதர்

களாகிய நாம் இன்னும் எவ்வளவு சிறப்புற வாழ்தற்குக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்? கணவனும் மனைவியும் ஒன்றுபட்டு வாழ்தற்குரிய நிலையினையே திருச்செங்கோட்டில் எழுந்தருளியுள்ள "அர்த்த நாரீசுரர்" விளக்கியருள்கின்றார். இம் மூர்த்தத்தின் சிறப்பினை யுணர்ந்தே சீவகசிந்தாமணியின் ஆசிரியராகிய திருத்தக்கதேவரும்,

"பொனங்கொடி யமிர்த னாளும் பொன்னெடுங் குன்ற னானும்
அனங்கனுக் கிலக்க மாகி அம்புகொண் டழுத்த வின்னார்
இனந்தமக் கெங்கும் இல்லார் இயைந்தனர் என்ப முக்கட்
சினந்திகழ் விடையி னானும் செல்வியும் சேர்ந்த தொத்தே"

எனச் சச்சந்தனும் விசயையும் சேர்ந்தமைக்கு "மாதியலும் பாதியன்" திருவுருவினை உவமை கூறியருளினார். இறைவனது பலவகை மூர்த்தங்களுள் இத்தகு சிறப்பின் மிக்க அர்த்தநாரீசுர வடிவமே மிகவும் பழைமையானது. இதனை மணிவாசகர்,

"தோலும் துகிலும் குழையும் சுருள்தோடும்
பால்வெள்ளை நீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியும்
சூலமும் தொக்க வளையும் உடைத் தொன்மைக்
கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ"

எனத் திருவாசகத்திற் குறிப்பிட்டுள்ளார். அம்பிகை இறைவனின் திருமேனியிற் செம்பாதியாகத் திகழ்கின்றாள். **குமரகுருபரசுவாமிகள்**, "குடம் முதலிய பொருள்கள் குயவன் முதலியோரை நிமித்தகாரணமாகக் கொண்டாற்போல, சிவம் சத்திகளாகிய தங்களை நிமித்தகாரணமாகக் கொண்ட உலகமாகிய தொகுதிக்குத் தாம் நிமித்த காரணம் என்பதனை அறிவித்தற்கு, உயர்திணை அஃறிணைப் பொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் ஆண்பெண் என்னும் அடையாளம் இருப்பினும் அதனால் அமைதி பெறாமல், சிவத்திற்கு உரிய பாதியும் தனக்கே உரியதென்பதைத் தெரிவித்தற் பொருட்டு 'ஸர்வம் சக்திமயம் ஜகத்' என்னும் வேத வாக்கியத்தைச் சான்றாக வைத்து, இறைவன் திருமேனியிலும் செம்பாதி கொண்டருளிய தையல் நாயகி" என்னும் கருத்து அமைய,

" கும்பாதி காரியம் எனத்தமை நிமித்தமாக்
கொண்டஅகி லாண்டங்களின்
குழுவுக்கு மற்றுத்தம் இருவர் குறியும்தலைக்
கூடினும், தான்தனக்குஅச்
சொம்பாதி அன்மைக்கு அனைத்தும்தன் மயம்எனும்
சுருதிகரி யாவைத்தும்,
தம்பிரான் திருமேனியிற்
செம்பாதியும் கொண்ட தையல்நாயகி..."

என அம்பிகையைப் புகழ்கின்றார். அதுபோலக் கணவனுக்குச் செம்பாதியாகத் திகழ்பவள் மனைவி. (ஆங்கிலேயர் மனைவியை Better-half என வழங்குதலும் ஈண்டு எண்ணி இன்புறுதற் குரியது). " கண்களவு கொள்ளும் சிறு நோக்கம் காமத்திற் செம்பாகம் அன்று பெரிது " என்பது திருக்குறள். அதன்கண் " செம்பாகம் " என்பதற்கு 'ஒத்த பாதியளவு' எனப் பரிமேலழகர் உரை வகுத்திருப்பது உணரற்பாலது. " மனையறத்தின் வேராகி விளங்கும் " பெண்களைச் செம்பாதி என்பது பெரிதும் பொருந்துவதேயாம்.

" ஊருக்கு ஒருவனே தோழன் ஆரும் அற்றவளே மனைவி " என்பது உலகியற் பழமொழி. அஃது ஒருவகையிற் பொருளுடையதேயாயினும், "ஊறுக்கு உறுபவனே தோழன் ஆறும் உற்றவளே மனைவி" என்பதே பொருட் சிறப்புடையதாகும். ஊறு-துன்பம். துன்புற்ற நேரத்தில் தானே வந்து வலிந்து உதவி செய்பவன் தோழன். அதுபோல,

"அன்னை தயையும், அடியாள் பணியும்,மலர்ப்
பொன்னின் அழகும், புவிப்பொறையும்,—வன்னமுலை
வேசி துயிலும், விறல்மந் திரிமதியும்
பேசில் இவையுடையாள் பெண்"

"கட்கினியாள், காதலன் காதல் வகைபுனைவாள்,
உட்குடையாள், ஊராண் இயல்பினள்,—உட்கி
இடனறிந் தூடி, இனிதின் உணரும்
மடமொழி மாதராள் பெண்."

என்று கூறப்பெற்ற அறுவகைக் குணங்களையும் இயல் பாகப் பெற்றவளே மனைவியாவள். இப்பாடல்களிற் 'பெண்' மனைவியைக் குறிக்கும் என்பது "தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர் விலாள் பெண்" என்புழிக் காணலாம்.

இவ்வாறு கணவனும் மனைவியும் செம்பாதியாக இயைந்து வாழ்தல் வேண்டும் என்பதற்கே இறைவன் வேதங்களை அருளிச் செய்துள்ளான். வெறும் வேத சாத்தி ரங்களை அருளினால் மட்டும் போதுமா? அவைகளால் விப ரீத உணர்வும் நேரிடலாம் அல்லவா? ஆதலின், வெள்ளத் தினைக் கடக்க ஓடத்தினை யுதவிய ஓடக்காரன் தானும் நம் மோடு உடன்வருதல் போல, வேதங்களில் மக்களுக்குத் திருமணத்தினை விதித்தருளிய இறைவன் தானும் மணஞ் செய்துகொண்டு மக்கட்கு வழிகாட்டித் தெளிவிக்கின்றான்:

"தென்பால் உகந்தாடும் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடீ
பெண்பால் உகந்திலனேற் பேதாய் இருநிலத்தோர்
விண்பால் யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ!"

"மலையரையன் பொற்பாவை வாள்நுதலாள் பெண்திருவை
உலகறியத் தீவேட்டான் என்னுமது என்னேடி?
உலகறியத் தீவேளா தொழிந்தனனேல் உலகனைத்தும்
கலைநவின்ற பொருள்களெலாம் கலங்கிடும்காண் சாழலோ!"

"போகியாய் இருந்துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரிதல் ஓரார்
யோகியாய் யோகமுத்தி உதவுதல் அதுவும் ஓரார்
வேகியா னாற்போற் செய்த வினையினை வீட்டல் ஓரார்
ஊகியா மூடர் எல்லாம் உம்பரின் ஒருவன் என்பர்"

தேவ கணங்கள் பதினெண் வகைப்படும். "பிறை நுதல் வண்ணமாகின்று, அப்பிறை பதினெண் கணனும் ஏத்தவும் படுமே" என்பது புறநானூறு. அவர்களுள் வித்தியாதரர் என்பவர்கள் ஒருவகையினர். 'வித்தியாதரர்' என்றால் வித்தையைத் தாங்குபவர்கள் என்பது பொருள். பதினெட்டு வித்தைகளுள் காந்தர்வம் அல்லது சங்கீதம் ஒன்றாகும். வித்தியாதரர்கள் இசைக்கலையில் தேர்ச்சி

மிக்கவர்கள். ஆதலின் அவர்களுக்குக் கந்தர்வர், விஞ்சையர் என்றும் பெயர்கள் உண்டு. விச்சுவாவசு என்பவன் ஒரு கந்தர்வன். அவனுக்கு விச்சாவதி என்று மகள் ஒருத்தி இருந்தாள். சுவாகதம் (கிளி) போன்ற மொழியினளாக அவள் விளங்கினாள்.

"விச்சு வாவசு எனும்ஒரு விச்சையன் பயந்த
நச்சு வாள்விழி மடந்தைவிச் சாவதி நாமம்
அச்சு வாகத மொழியினள் அம்பிகைக்கு அன்பு
வைச்சு வாழ்வுறும் மனத்தினள் தாதையை வணங்கா"

பெண்களின் பேச்சுக்குக் குயிலையும் கிளியையும் உவமை கூறுவர். குயிலின் இசை பஞ்சமசுரத்தில் அமைந்திருக்கும். அது மிக மெல்லியதாகவோ மிக உரத்ததாகவோ இல்லாமல் இடைநிலைப் பட்டு இனிமையானதாக விளங்கும். அதுபோலப் பெண்களும் மிக மெல்லிய முறையிலும் மிக உரத்த ஒலியிலும் அன்றி இடைநிலைப்பட இனிமையாகப் பேசுதல் வேண்டும். கிளிகள் சில சொற்களையே பேசும். அவ்வாறே பெண்களும் மெல்லிய இனிய மேவருதகுநவாகச் சில சொற்களே பேசுதல் நலம். "சின்மொழியார்" என்பது பெண்களுக்குப் பெயர். பயனில சொற்கள் பலபேசாமல் நயனுடைய சில மொழிகளைப் பேசுதலே பெண்களுக்குக் கவர்ச்சியினை மிகுவிக்கும். அது குறித்தே "கிளிமொழியார்" எனப் பெண்களைக் கவிஞர்கள் வழங்குவர். கற்பிற்சிறந்த கண்ணகி வரலாற்றினைக் காப்பியமாகப் பாடிய இளங்கோவடிகள், அவளைச் சின்மொழி பேசும் சிறந்த பண்பினளாகவே நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகின்றார். "சலம்புணர் கொள்கைச் சலதியோடு ஆடிக் குலந்தரு வான்பொருட் குன்றம் தொலைந்த இலம்பாடு நாணுத்தரும் எனக்கு" என்று கூறிய கோவலனுக்கு, நலங்கேழ் முறுவல் நகைமுகங்காட்டிக் கண்ணகி "சிலம்புள கொண்ம்" என இரண்டு சொற்களே கூறினாள். அங்ஙனமே

"கடலொடு காவிரி சென்றலைக்கும் முன்றில்
மடலவிழ் நெய்தலங் கானற் றடமுள
சோமகுண்டம் சூரிய குண்டம் துறைமூழ்கிக்
காமவேள் கோட்டம் தொழுதார் கணவரொடு

தாமின் புறுவர் உலகத்துத் தையலார்
போகஞ்செய் பூமியினும் போய்ப்பிறப்பர் யாம்ஒருநாள்
ஆடுதும் என்ற"

தேவந்திக்குக் கண்ணகி கூறிய விடை "பீடுஅன்று" என்னும் இரண்டு சொற்களேயாம். எனினும் கண்ணகி பேசுதற்குரிய இடத்துத் திறம்படப் பேசவல்லவள் என்பது பாண்டியன்பாற் சென்று "தேரா மன்னா செப்புவதுடையேன்" எனத் தொடங்கி வழக்குரைத்த பகுதியால் விளங்கும். இந்நுட்பம் மகளிர் மனங்கொள்ளுதற்கு உரியது. 'சுவாகதம்' என்னும் சொல் நல்வரவு எனப்பொருள் தரும். கணவன் வருங்கால் நல்வரவு கூறி வரவேற்றல் குறித்துப் பண்டை நாளில் அந்தப்புரங்களில் மகளிர் கிளிக்குச் சுவாகதம் என்னும் சொல்லைக் கற்பித்துப் பழக்கியிருப்பர். சுவாகதம் கூறுதலால் கிளிக்குச் சுவாகதம் என்றே ஒரு பெயர் வழங்குவதாயிற்று.

விச்சாவதிக்கு ஐந்தாம் அகவை தொடங்கியது. அதற்குள்ளாகவே அவள் அம்பிகையின்பால் பேரன்பு கொண்டாள். பிள்ளைகள் தாய்தந்தையரைக் காலையில் எழுந்ததும் வணங்குதல் பழையநாளில் வழக்கம். அதன்படி தன் தந்தையை வணங்கிய விச்சாவதி "ஐய! அம்பிகை தன்னை யான் அன்பினால் வழிபட்டு உய்யவேண்டும்" என்றாள். அதுகேட்ட விச்சுவாவசு மிகவும் மகிழ்ந்தான். தந்தை குருவாக இருந்து மந்திரோபதேசம் செய்யலாம். ஆதலால் (பதினைந்து எழுத்துடன் கூடிய) தேவியின் மந்திரத்தினை உபதேசம் செய்தான். "தேவியை வழிபடுதற்குச் சிறந்த தலம் யாது?" என விச்சாவதி வினவினாள். சக்திபீடங்கள் அறுபத்து நான்கு உண்டு; அவற்றில் தலைசிறந்தது மதுரை; அங்கே தேவர்கள் இரவும் பகலும் சென்று வழிபட்டுத் தங்கள் வினையைப் போக்கிக்கொள்கின்றனர்; நமர்கள் பலரும் அந்நகரில் தேவியை வழிபட்டு நல்வரம்பல அடைந்துள்ளனர். துவாதசாந்தத் தலமாகிய மதுரையின்கண்,

"எம்மை யாரையும் யாவையும் ஈன்றஅங் கயற்கண்
அம்மை யாவரே ஆயினும் அன்பின்ஆ தரிப்போர்
இம்மை யாகிய போகம்வீடு எண்ணியாங்கு எய்தச்
செம்மை யாகிய இன்னருள் செய்துவீற் றிருக்கும்"

எனத் தந்தையாகிய விச்சுவாவசு விளங்கக் கூறினுன். அது கேட்ட விச்சாவதி மதுரையை அடைந்தாள். பன்னிரண்டு மாதங்கள் கடுமையான விரதங்களைக் கடைப்பிடித்தாள்.

"ஒளியால் உலகீன் றுயிர்அனைத்தும்
மீன்போற் சேவ்வி யுறநோக்கி
அளியால் வளர்க்தும் அங்கயற்கண்
அன்னே ! கன்னி யன்னமே !
அளியால் இமவான் திருமகளாய்
ஆவி யன்னம் மயில்பூவை
தெளியா மழலைக் கிளிவளர்த்து
விளையாட் டயருஞ் செயல்என்னே !"

எனப் பலவாறு யாழ் இசைத்துப் பாடித் தேவியை வழி பட்டாள். அவளது உண்மையன்பிற்கு உவகையுற்ற அம் பிகை மூன்று வயதுடைய குழவியின் வடிவங்கொண்டு வரங்கொடுத்தற்கு வெளிப்பட்டு நின்ருள். விச்சாவதி அம்பிகையை அன்புவகை பொங்கப் பணிந்தனள். ஆயி னும் வரமெதுவும் கேட்கவில்லை. அம்பிகை "அன்னை ! யாது வேண்டினை" என்ருள். அதற்கு "நிறைந்த பேரன்பு நின்னடிப் போதின் நீங்கலா நிலைமை தந்தருள்" என விச்சாவதி தொழுது நின்ருள். "இன்னும் வேண்டுவது யாது ?" எனத் தேவி வினவ, "இம் மகவுருவாகிச் சிறந்து வந்து என்பால் அருள் சுரந்திருக்கத் திருவுளம் செய்" என விச்சாவதி வேண்டிக்கொண்டனள். அம்பிகை "மலயத் துவசன் என்ெருரு பாண்டியன் தோன்றுவான். நீ அவனது காதற்கற்பின் மிக்க மனைவியாவாய். அப்போது உன் தவ மகவாக யான் வருவேன்" என அருளிச் செய்து மறைந்தாள்.

அதன்படியே மதுரையில் மலயத்துவசன் என்று ஒரு பாண்டியன் தோன்றினுன். மலயம் - பொதியமலை. துவ சம் - கொடி. அகத்திய முனிவரின் முன்னிலையில், "யான் அறநெறியாட்சியே புரியக் கடவேன்" என உறுதி எடுத் துக்கொண்டு, அதனிற் பிறழாமைக்கு அறிகுறியாக அம் முனிவரின் மலய மலையைத் தனது கொடியில் வரைந்து கொண்டான் அவன். ஆதலால் அவனுக்கு மலயத்துவசன்

எனப் பெயரமைந்தது. அரசர்களெல்லாம் மனுநீதியின்படி நடப்பார்கள்; இவனோ மனுநீதியைத் தன் வழியில் நடக்கும்படிச் செய்தவன். மறந்தும் பிழைநெறிபடா மனத் தூய்மையால் புனிதனாக விளங்கியவன்; வெற்றிகள் பல பெற்றவன். குடிமக்கட்கு இனியனாய்க் கருணைக்கு உறையுளாய்க் காட்சிக் கெளியனாய்த் திகழ்பவன்; தென்மொழி, வடமொழி இரண்டும் கற்றுத் தேர்ந்தவன்.

"மனுவறம் உவந்துதன் வழிச்செல நடத்தும்
புனிதன்மல யத்துவசன் வென்றிபுனை பூணான்
கனியமுதம் அன்னகரு ணைக்குறையுள் காட்சிக்கு
இனியன்வட சொற்கடல் தமிழ்க்கடல் இகந்தோன்"

இத்தகைய மலயத்துவசன் சூரிய குலத்தைச் சேர்ந்த சூரசேனன் மகள் காஞ்சன மாலையை மனைவியாக மணந்து கொண்டான். இருவரும் எண்ணில் பல நாள் மகவிலா வறுமை எய்தி அளவிலா அறங்கள் பல ஆற்றி வந்தனர். பின்னர் இந்திரன் கூறியபடி மலயத்துவசன் 'புத்திர காமேட்டி' என்னும் மக வேள்வியைச் செய்தான். அவ் வேள்வி நிறைவின்கண், அறந்தழுவும் நெறிநின்றோர்க்கு இகம்போகம் வீடு அளிக்கும் அம்பிகை, இவ்வுலகமன்றி ஏழுலகும் மகிழ்வெய்தவும், சைவம் முதலாயின தவத்துறை திவப்பவும், ஓமகுண்டத்தினின்று அப்பொழுதலர்ந்த தாமரை மலர்க்கொடி முளைத்தெழுவதுபோல மூன்று வயதுடைய பெண் குழந்தையாக வெளிப்பட்டுக் காஞ்சன மாலையின் மடிமீது வந்து இருந்தாள். மலயத்துவசன்

"மகவின்றிப் பலபகல்யான் வருந்திஅருந்
தவம்புரிந்தேன் மைந்தற்பேறு
தகஇந்த மகஞ்செய்தேன் அதுவும்ஒரு
பெண்மகவைத் தந்த தந்தோ!
முகஇந்து நிலவொழுக வருபெண்ணும்
முலைமூன்றாய் முகிழ்த்து மாற்றார்
நகவந்த தென்னேயோ! என்றுவகை
இலன்ஆகி நலியல் உற்றான்"

அப்போது, "வேந்தனே! நின் மகளுக்கு மைந்தர்கட்குச் செய்வதுபோலவே சடங்கனைத்தும் செய்க. தடாதகை

என்று பெயரிட்டு முடிசூட்டுக. கணவன் வரும்பொழுது இவளது மூன்றாம் நகில் மறையும்; கவலைப்படற்க" என ஓர் அசரீரி விசும்பில் தோன்றியது. பாண்டியன் அது கேட்டு மகிழ்வுற்றான். தான தருமங்கள் பலப்பல புரிந்தான். சடங்குகளனைத்தும் முறைப்படி ஆற்றினான். கலையனைத்தும் மேகலையாக மருங்கசைத்த அம்பிகையாகிய குழந்தை தக்க பருவமடைந்ததும், மண்ணாடு மகட்களித்து முடிசூட்டி மலயத்துவசன் வானாடு தான் அடைந்தான்.

" சாதமறை யாய்மறையின் பொருளாய்அப்
பொருண்முடிவு தானாய்த் தேனின்
இரதமெனப் பூவின்மணம் எனப்பரமன்
இடம்பிரியா எம்பி ராட்டி "

ஆகிய தடாதகை தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய ஈற்றுக் கடன்களும் பிறவும் ஆற்றிமுடித்து, உலகமெலாம் ஒரு குடைக்கீழ் ஆளத்தொடங்கினாள்.

பொழுது புலர ஐந்து நாழிகைப்போது இருக்கும் பிராமீ முகூர்த்தத்திலேயே துயிலெழுந்து நீராடி, அரச மரபுக்குரியபடி தானதருமங்கள் செய்து, இறைவழிபாடு முதலியன முடித்துக் கோயிலுக்குச் சென்று "கடம்படி முளைத்த முக்கட் கரும்பினை மறைவண்டு ஆர்க்கும் விடம் பொதி கண்டத் தேனை விதிமுறை வணங்கி மீள்வாள்." பின்னர் அத்தாணி மண்டபம் எய்தி, அனிந்திதை கமலினி என்பார் மண்ணுலக மகளிராய்ப் பிறந்து வந்து அடைப்பை பொற்களாஞ்சி ஏந்தவும், கலைமகளும் திருமகளும் அங்ஙனமே போந்து கவரி வீசவும், கண்ணப்பர் சாத்தும் மலர்களைப்போலச் சோழனும் சேரனும் தமது முடிகளிற் சூடிய ஆத்தி பனைமாலைகளைத் தனது அடிமிசைச் சாத்திப் பணியவும் அரியணையின்மீது வீற்றிருப்பாள். செந்தமிழ் வடநூல் எல்லை தேர்ந்தவர்களும், எண்ணெண் கேள்வி அளந்தவர்களும், சமயம் ஆறும் வல்லவர்களும், துறவிகளும், சுமதி முதலிய அமைச்சர்களும் சூழ இருந்து, அந்தணர் விருத்திகள், திருக்கோயில்களின் நித்திய நைமித்திக பூசைகள், அறப்புறங்களின் நடக்கைகள் முதலியன குறித்து விசாரித்துச் செய்தற்குரியன பலவும் திருந்தச் செய்விப்பாள்.

"ஆதியுத் தேசத் தானும் இலக்கண அமைதி யானும்
சோதனை வகைமை யானும் சொன்னநூல் அனுவா தித்து
நீதியின் அவற்றாற் கண்டித் தவ்வழி நிறுத்தித் தம்மால்
வாதிகள் வாதம் செய்யும் கோட்டிமேல் மகிழ்ச்சி கூர்வாள்"

உத்தேசமாவது தான் விளக்கப்புகும் பொருளினைப் பெயர்மட்டும் கூறிச் சுட்டுதல். இலக்கணமாவது அவ்யாப்தி அதிவ்யாப்தி அசம்பவம் என்னும் மூன்று குற்றங்களும் நிகழாமல் ஒரு பொருளுக்குரிய சிறப்புத் தன்மையை விளக்குதல். சோதனையாவது தான் விளக்க மேற்கொண்ட பொருளில் இலக்கணத் தன்மை உண்டோ இன்றோ என ஆராய்தல். அனுவாதம் பிறர் கூறும் கூற்றையோ தானே முன்னர்க் கூறியதனையோ மீள எடுத்துரைத்தல். இதனை வழிமொழிதல் எனவும் கூறுவர். இதற்கு முற்பட்டதனைப் புரோவாதம் என்பர். 'புனருக்தி' கூறியது கூறுதலாகிய குற்றமாகும். ஆனால் அனுவாதம் குற்றம் எனப்படாது. கண்டித்தல் என்பது இலக்கண இலக்கிய மேற்கோள்களால் பிறர்கொள்கைகளைக் குற்றம் உடையவென மறுத்தொழித்தல். நிறுத்தல் எனப்படுவது பிரதிஞ்ஞை ஏது திருட்டாந்தம் உபநயம் நிகமனம் என்பனவற்றால் தனது கொள்கையைப் பிறர் மறுக்க இயலாவண்ணம் நிலைநாட்டுதல்.

வறுமையிற் கல்விபோலப் புலப்படா மருங்குல் நல்லார், இந்திரப் புலவன் பூட்டி அலைத்திடு பாவைபோல நின்று செய்யும் ஆடலின் கண்ணும், நலத்தகு பாடற்கண்ணும் நல்லருள் நாட்டஞ் செய்வாள். தொல்லோரியற்றிய அறங்களைப் பாதுகாத்தும், புதியன பலவற்றை ஏற்படுத்தியும், கல்வி செல்வம் என்பனவற்றைத் தன் இரண்டு கண்களாகக் கொண்டு தழைக்கும்படி செய்தும், தடாதகைப்பிராட்டி உலகுயிர்களைப் பாதுகாத்து அரசுபுரிந்து போந்தாள்.

"வரைசெய் பூண்முலைத் தடாதகை மடவாற் பிராட்டி
விரைசெய் தார்முடி வேய்ந்துதண் குடைமநு வேந்தன்
கரைசெய் நூல்வழி கோல்செலக் கன்னியாம் பருவத்து
அரைசு செய்தலாற் கன்னிநாடு ஆயதந் நாடு"

இவ்வாறு அரசுபுரிந்துவரும் நாளில், 'நிறையப் பூத்த கொம்பனைக்கு அணிதரு செவ்விவாய்த்தும் இன்னும் கடிமணப்

பேறு வாய்த்திலதே' எனச் சொல்லித் தன் தாயாகிய காஞ்சனமாலை வருந்துதலைத் தடாதகை கேட்டாள். "அன்னை ! நீ நினைந்தவண்ணம் ஆம்பொழுது ஆகும். இதற்காக நீ இனி மேல் வருந்தற்க. யான் போய்த் திசைகளும் பிற உலகங்களும், வெற்றிகொண்டு மீள்கின்றேன்." எனக் கூறி விரைந்து புறப்பட்டாள். கயபதி முதலிய வடபுலக் காவல் வேந்தர் பலரையும் புயவலி அடங்க வென்று திறைகொண்டாள். விண்ணுலகம் சென்று இந்திரனை வென்று அயிராவதம், காமதேனு, கற்பகத்தரு முதலியவற்றைக் கைப்பற்றினாள். இவ்வாறே திக்குப்பாலகர் அனைவரையும் வென்றாள். பின்னர்ச் சிவபிரான் உறையும் திருக்கயிலை மலையை நோக்கி,

"வானூர் கயிலை மலையான்மகள் தன்னை நீத்துப்
போனாள் வந்தாள்என் றருவிக்கட் புனல்உக்கு,அந்நீர்
ஆனா ஒலியால் அனைவாஎன் றழைஇத்தன் தேசு
தானும் நகையால் தழீஇஎதிர் ஏற்பச் சென்றாள்"

கயிலை மலையை வளைத்து முற்றுகையிட்டாள். காவலர்கள் நந்திதேவரிடம் சென்று தெரிவித்தனர். அவர் பூதகணங்களைப் போருக்கனுப்பினார். பூதகணங்கள் தடாதகையின் படைகளுக்கு ஆற்றாது இடருற்று அடைதலைக் கண்ட நந்திதேவர், சிவபிரான்பாற் சென்று செய்தி தெரிவித்தார். சிவபிரான் புன்முறுவல் பூத்துப் போர்க்களம் சென்றார். தேவியார் திருவுருவமும் சேவகச் செய்கையும் எதிர்கண்டார்.

"ஒற்றைவார் கழற் சரணமும் பாம்பசைத்து
உடுத்தவெம் புலித்தோலும்
கொற்ற வாண்மழுக் கரமும்வெண் நீறணி
கோலமுந் நூல்மார்பும்
கற்றை வேணியும் தன்னையே நோக்கிய
கருணைசெய் திருநோக்கும்
பெற்ற தன்வலப் பாதியைத் தடாதகைப்
பிராட்டியும் எதிர்கண்டாள்"

"யான் நோக்குங் காலை நிலன்நோக்கும் நோக்காக்கால் தான்நோக்கி மெல்ல நகும்" என்ற திருக்குறள் அனுபவத்தை இருவரும் பெற்றனர் போலும் ! சிவபிரானைக்

கண்ட எல்லையில் தடாதகையின் மூன்றும் நகில் மறைந்தது. அம்பிகை தன்கருத்தில் நாண்மடம்அச்சம்மேலிட்டு, மலர்ந்த பூங்கொம்பர்போல் ஒசிந்து ஒல்கி, பண்டைய அன்பு வந்து குடிகொள்ள நிலம்கிளைத்துத் தலைகுனிந்து மின்னற்கொடி போல நின்றாள். முன்னர் அசரீரி கூறியதனைக் கேட்டறிந்திருந்த சுமதி என்னும் முதலமைச்சன், " அன்னாய் ! இக்கொன்றையஞ் சடைக் குழகனே நின் மணக் குழகன் " எனத் தடாதகைக்குக் கூறினான். அதுகேட்டு அம்பிகை அன்புபெருக நின்றாள். பெருமானுடன் அம்மை பேச விரும்பினளாயினும், பெண்மைக்குரிய இயல்பின்படி அம்மை தான் பேசவில்லை. சிவபிரான் பேசத் தொடங்கினார் : "என்று தொட்டு நீ திசையின் மேல் வெற்றி குறித்து எழுந்து போந்தனையோ அன்றுதொட்டுயாமும் நம் மதுரை விட்டு உனைவிடாது அடுத்து வந்தனம். உன்னை வேத விதிப்படி மணந்துகொள்ளச் சோமவாரத்தன்று வருவோம். நின் நகர்க்கு நீ ஏகுக " என்று அருளிச் செய்தார். அம்பிகை மதுரைக்கு மீள, மதுரைமா நகரில் திருமண ஏற்பாடுகள் சிறப்புற நிகழலாயின.

சிவபிரான் இங்கே 'நம் மதுரை' என்று கூறியது நோக்கத்தக்கது. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் எதிரெதிராகக் கண்டு மாறிப் புக்கு இதயம் எய்திய உரிமையை உணர்ந்தவே அங்ஙனம் குறிப்பிட்டார். ஆயினும் அவ்வுரிமை இன்னும் செயலளவில் நிறைவேறச் சிறிது காலம் உளதாகலின் " நின் நகர்க்கு ஏகு " எனப் பின்னர்க் கூறினார். சிவபிரான் அம்பிகையை மணக்க மதுரைக்கு வருவதாகக் கூறியது அம்பிகைக்குப் பழிவாராதிருத்தற்காகும். பழி நாணுதல் பெண்கட்கு இருத்தற்குரிய பண்பு. போருக்கு வந்த இருவருக்கும் இடையில் வெற்றி தோல்வி பற்றிய பேச்சே எழவில்லை. சத்தி வாளும், சிவம் வாள் எறிபவனும் போல்பவர். மேலும் " ஊடலில் தோற்றவர் வென்றார் அது மன்னும் கூடலிற் காணப்படும்." " சால்பிற்குக் கட்டளை யாதெனின் தோல்வி துலையல்லார் கண்ணுங் கொளல் " என்னும் திருக்குறள் நுட்பங்கள் ஈண்டு எண்ணி இன்புறுதற்குரியன.

சிவபிரான் போர்க்களத்தினின்று திருக்கயிலை சேர்ந்தார். கல்யாணம் என்றதும் கவலைவருதல் இயல்பு.

சிவபிரானுக்கும் அத்தகைய கவலை ஏற்பட்டது போலும்! ஏன்? அவர் 'தாயுமிலி தந்தையுமிலி' அல்லவா? அவர் என் செய்வார்? பாவம்! குறிப்பிற் குறிப்புணர்ந்த நந்திதேவர் உற்றதுணையாய் உதவினார்.

சங்குகன்னன் முதலிய கணநிபர்களை எல்லா இடங்களுக்கும் அனுப்பி அயன் மால் உருத்திரன் ஆகிய அனைவருக்கும் இறைவனது திருமணச் செய்தியினை அறிவிக்கச் செய்தார். தேன்கூடு போன்ற சிவபிரான்பால் வண்டுகள் போல முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் நற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவர்களும் வந்து கூடி மொய்த்தனர். அவர்களையெல்லாம் நந்திதேவர் தராதரம் அறிந்து சிவபிரான்பால் உய்த்தார். திருமண நிகழ்ச்சி என்றால் தயவு தாட்சண்யம் உபசாரம் எல்லாம் வேண்டும். ஆதலின் சிவபிரான் சிலர்க்குத் திருவாயின் வார்த்தை நல்கினார்; சிலர்க்கு அருள்நகை முகிழ்த்தார்; சிலர்க்குக் கண்பார்த்தும் முடிதுளக்கியும் தண்ணளி புரிந்தார். தோழனாகிய குபேரன் இறைவனைத் திருமணக்கோலம் கொள்வித்தான். இந்திரன் களாஞ்சி ஏந்தினான்; ஈசானன் அடைப்பை தாங்கினான்; மருத்துக்கோ ஆலவட்டம் பணி மாறினான்; அக்கினி நறும்புகை பரப்பினான்; வருணன் கோடிகம் எடுத்தான்; நிருதி கண்ணாடி சுமந்தான்; சூரியசந்திரர் விளக்குகள் ஆயினர்; குண்டோதரன் குடைபிடித்தான்; குபேரன் பொன்மழை பொழிந்தான். இங்ஙனம் பரிவாரங்கள் புடைசூழ இறைவன் மணமகனாக மதுரைக்கு எழுந்தருளினார்.

"நட்டவர்க் கிடுக்கண் எய்த நன்றிகொன் றவர்போற் கையில்
வட்டவாய்த் தொடியும் சங்கும் மருங்குசூழ் கலையும் நீங்க,
இட்டபொற் சிலம்பிட் டாங்கே நன்றியின் இகவார் போற்கால்
ஒட்டியே கிடப்ப நின்றார் உகுத்தபூங் கொம்பர் அன்னார்!"

மாப்பிள்ளை வரவேற்பு சிறப்புற நிகழ்ந்தது. இறைவன் அரண்மனையைக் குறுகினான். காஞ்சனமாலை மங்கல மகளிருடன் வந்து வரவேற்று, கங்கைநீர் கொண்டு இறைவனின் திருவடிகளை விளக்கி வரபூசை செய்து, அந்நீரைத் தலைப் பெய்து பருகி மகிழ்ந்தாள். வரபூசையாவது மணமகனைச் சிவபெருமான் எனப் பாவித்து வழிபடுதல். சிவபெருமானே மணமகனாக ஈண்டுப் போந்திருக்கின்றான். இறைவனையே

மருமகனாகப் பெறும் பேறுபெற்ற காஞ்சனமாலை வரபூசை செய்து முடித்தபின், "அருமையால் அடியேன் பெற்ற அணங்கினை வதுவை செய்து இத் திருநகர்த் திருவும் கன்னித் தேயமும் கைக்கொண்டு ஆண்டருள்க" என்று இறைவனை வேண்டிக் கொண்டனள். திருமணத்திற்குரிய நல்ஓரை எய்துந் துணையும் இறைவன் கற்பகப் பூங்கொம்பர் அன்னார் காமரு நடனம் நோக்கிக் கருணை செய்திருந்தான். பின்னர்ச் சிவபிரானும் தடாதகைப் பிராட்டியும் திருமண மண்டபம் சேர்ந்து ஒரு செம்பொன் அரதன பீடத்து அமர்ந்தனர். அப்போது சிவபிரான் வெறும் சுந்தரராக இல்லாமற் கல்யாணசுந்தரர் ஆகவும் சோமசுந்தரர் (ஸ+உமா+சுந்தரர்=உமையுடன் கூடிய அழகர்) ஆகவும் விளங்கினர்.

"பண்ணும்இன் னிசையும் நீரும் தண்மையும் பாலும் பாலின்
நண்ணும்இன் சுவையும் பூவும் நாற்றமும் மணியும் அங்கேழ்
வண்ணமும் வேறு வேறு வடிவுகொண் டிருந்தால் ஒத்தது,
அண்ணலும் உலகம் ஈன்ற அம்மையும் இருந்த தம்மா!"

அம் மண்டபத்திற் கூடியிருந்த யாவரும் இறையடி நீழல் எய்தி யிருந்தார்போல இன்புற்றனர். திருமால் சிவபிரானின் திருக்கைமீது அம்மையின் திருக்கையைக் 'கமலப்போது பூத்ததோர் காந்தள்' போல் வைத்து, வேத மந்திரங்களைத் தம் வாயினால் ஓதிக்கொண்டே கரகநீர் சொரிந்தார். விண்ணவர் பூமாரிபெய்து தொழுதனர். அரம்பை மாதரார் ஆடினர். விஞ்சையர் அமுதகீதம் பாடினர். முனிவர்கள் பரவினர். யாவரும் இன்பக் கடலில் இனிது திளைத்தனர்.

"சுற்றும்நான் மறைகள் ஆர்ப்பத் தூரியம் சங்கம் ஏங்கக்
கற்றநான் முகத்தோன் வேள்விச்சடங்குநூல் கரைந்தவாற்றால்
முற்றமங் கலநாண் சாத்தி முழுதுல கீன்றாள் செங்கை
பற்றினன்! பற்றி லார்க்கே வீடருள் பரம யோகி!"

"இணர்எரித் தேவும் தானே எரிவளர்ப் பவனும் தானே
உணவுகொள் பவனும் தானே ஆகிய ஒருவன் வையம்
புணர்வுறு போகம் மூழ்கப் புருடனும் பெண்ணும் ஆகி
மணவினை முடித்தான்! அன்னான் புணர்ப்பையார் மதிக்கவல்லார்?"

இங்ஙனம் பிரமதேவன் திருமணம் செய்விக்கும் புரோகிதனாக விளங்கி வேத மந்திரங்களை ஓத, சிவபிரான் தடாதகைப்பிராட்டிக்கு மங்கலநாண் சாத்தி, அவளது செங்கை பற்றினார். "பாணிக்கிரகணம்" என்னும் சொல் 'கைபிடித்தல்' எனவும், "விவாகம்" என்னும் சொல் 'விசேடமாகத் தாங்குதல்' எனவும் பொருள் தரும். அப்போது சொல்லப்பெறும் வேத மந்திரம்,

"வந்தெனைக்கரம் பற்றிய வைகல்வாய்
இந்த இப்பிற விக்கிரு மாதரைச்
சிந்தை யாலும் தொடேன்என்று செவ்வரம்
தந்த வார்த்தை திருச்செவி சாற்றுவாய்"

எனச் சீதை இராமபிரானுக்கு அனுமன்பாற் கூறி விடுக்கும் செய்தியை நினைப்பிக்கும். இப்பாடல் பெண்மனத்தின் இயல்பினை நன்கினிது விளக்குவதோடு, ஒவ்வொரு சொல்லும் சுவைகெழுமித் திகழ்வதாகும். இவ்வாறு தேவியின் செங்கை பற்றிய சிவபிரான் வேத முனிவர்க்குத் தக்க தானங்கள் வழங்கினார். தீவலம் செய்தார். நம் கணவனின் பெருமைக்குத் தகாதே என எண்ணி அம்மை தம் கால்களைப் பின்வாங்கிக் கொள்ளவும், எவரையும் வணங்காத தம் தலையை வணக்கி, அம்மையின் திருப்பாதங்கள் நோகாவண்ணம் மெல்லென அம்மியின்மேல் ஏற்றிவைத்தார். "அஸ்மேவ த்வம் ஸ்திரா பவ" (கல்லைப்போல் நீயும் திண்மையாக இரு) என்பது வேதமந்திரம். 'கற்பு என்னும் திண்மை' எனத் திருவள்ளுவர் கூறியிருத்தலும் ஈண்டுணரற்பாலது. 'பொன்+பு' என்பது பொற்பு, பொன்னினது தன்மை எனக் குறித்தல் போல, கல்+பு என்பது கற்பு, கல்லைப்போற் கலங்காத திண்ணிய மனநிறையைக் குறித்தது என்பர். பின்னர், இறைவன் 'அருந்ததி எங்கே?' என வினவி, அவள் வணங்கிக் கொண்டு எதிர்வந்தபொழுது அருள்நோக்கம் புரிந்தார். இவ்வாறெல்லாம் மீனாட்சியம்மை திருமணம் இனிது சிறப்புற நிகழ்ந்தது.

"விதிவழி வழாது வேள்வி வினையெலாம் நிரம்ப இங்ஙன்
அதிர்கடல் உலகம் தேற ஆற்றினன் மறைகள் ஆர்ப்பக்
கதிர்மணி நகையார் வாழ்த்தக் காமனைக் காய்ந்த நம்பி."

—

சைவத்தேர்வு வினாக்கள்—1958

சைவப் புலவர் - இலக்கியம்

மூன்றுமணி நேரம்]　　　　　　　　　　[மதிப்பெண் நூறு

(எவையேனும் பத்து வினாக்களுக்கு மட்டும் விடை தருக)

1. திருக்கோவையாரின் முதற்பாடலை எழுதி அதற்குப் பேராசிரியர் வகுத்த நயவுரைகள் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுக.

2. தலைவியின் கண்கள் திருக்கோவையாரில் எவ்வாறு சிறப்பிக்கப் பட்டுள்ளன ?

3. திருக்கோவையார் காமநூல் போலத் தோன்றினும் ஒரு சிறந்த ஞானநூல் என்பதனைத் தெளிவுறுத்துக.

4. திருக்கோவையாரின்கண் நும் உள்ளம் கவர்ந்த ஏதேனும் இரண்டு செய்யுட்களை வரைந்து, அவற்றின் துறைகளையும் சுட்டுக.

5. ஆளுடைய பிள்ளையார் பெற்ற ஞானங்களைச் சேக்கிழார் எவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார் ? அப்பாடற் பொருளை ஆராய்க.

6. இராவணன் வரலாற்றையும், அடிமுடி தேடிய வரலாற்றையும் சம்பந்தர் பதிகந்தோறும் குறிப்பிட்டுப் பாடுதற்குச் சேக்கிழார் கூறும் விளக்கம் யாது ?

7. திருஞான சம்பந்தரோடு சமகாலத்தவர்களாக வாழ்ந்த நாயன்மார்கள் யார் யார் ? அவர்களைப் பற்றிச் சிறு குறிப்புக்கள் வரைக.

8. திருஞான சம்பந்தர்க்குக் குலச்சிறையார் கூறிய வரவேற்புரை யாது ?

9. " பையவே சென்று பாண்டியற் காகவே " என்று சம்பந்தர் அருளிச் செய்ததற்குச் சேக்கிழார் கூறும் காரணங்கள் என்னென்ன ?

10. பூம்பாவைப் பதிகத்தின் கருத்தினையும், அழகினுக் கணியாய் உயிர் பெற்று நின்ற பூம்பாவையினைச் சம்பந்தர் எங்ஙனம் கண்டனர் என்பதனையும் சேக்கிழார் எவ்வாறு விளக்கியுள்ளார் ?

11. "தோடுடைய செவியன்" என்னும் திருப் பாடலின் நுண்பொருள்களை விவரிக்க.

12. 'திருவெழு கூற்றிருக்கை' என்பதன் பெயர்க் காரணத்தைப் புலப்படுத்தி ஞானசம்பந்தர் பாடிய வேறு சில சித்திர கவிகளையும் குறிப்பிடுக.

(**அல்லது**)

"ஒருங்கிய மனத்தோடு
இருபிறப்பு ஓர்ந்து முப்பொழுது குறைமுடித்து
நான்மறை ஓதி ஐவகை வேள்வி
அமைத்துஆ றங்க முதலெழுத் தோதி
வான்முறை பயின்றெழு வான்றனை வளர்க்கும்
பிரமபுரம் பேணினை"

எனவரும் வரிகளுக்குப் பொருள் எழுதுக.

13. 'சிவலிங்க உண்மை' அல்லது 'அம்பலவாணர் திருக்கூத்தின் உண்மை' பற்றி இயன்றவரை சுருங்க விளக்குக.

14. 'கடவுளுக்கு அருளுருவம் உண்டு' அல்லது 'திருவுருவ வழிபாடு இன்றியமையாதது' என்பதனைத் தெளிவிக்க.

15. "திருக்குறளின் உட்கிடை சைவ சித்தாந்தமே" என்பதனைச் சான்றுகள் தந்து விளக்கிச் சிறுகட்டுரை வரைக.

சைவப் புலவர் - சாத்திரம்

மூன்றுமணி நேரம்] [மதிப்பெண் நூறு

(**எவையேனும் பத்து வினாக்களுக்கு மட்டும் விடை தருக**)

1. சிவஞான போதத்தின் முதற் சூத்திரத்தினை எழுதிப் பதவுரை தருக.

2. அதிகரணம் என்பது யாது? மூன்றாம் சூத்திரத்தில் எத்தனை அதிகரணங்கள் உள்ளன? அவற்றால் முறையே மறுக்கப்படும் கொள்கையாளர்களின் பெயர்களைச் சுட்டுக.

3 ஒன்பதாம் சூத்திரத்தினை வரைந்து, அஃது எவ்வியலைச் சார்ந்தது என்று காரணம் காட்டி விளக்குக.

5. பின்வரும் உவமானங்கட்கு உவமேயங் காட்டித் தெளிவுறுத்துக :—

1. ஊசல் கயிறற்றால் தாய்தரையே யாந் துணையான்.
2. தண்கடல் நீர் உப்புப்போல்.
3. இங்குளி வாங்கும் கலம்போல்.
4. அலைகடலிற் சென்றடங்கும் ஆறேபோல்.

5. (அ) இலக்கணக் குறிப்புக்கள் வரைக :—1. மலை வில்லார் அருளிய. 2. ஒடுங்கி மலத்துளதாம். 3. உராத் துனைத் தேர்த்தென. 4. அரனெனத் தொழுமே.

(ஆ) பொருள்கூறி விளக்குக :—1. அங்கிய நாத்தி. 2. சகசமலம். 3. சத சத்து. 4. கருட சானம். 5. காட்டாக்கி.

6 சைவசித்தாந்தத்தின் சிறப்பை உமாபதிசிவம் எத் தகையதென விளக்கியுள்ளார்? செய்யுளையாதல் பொருளை யாதல் வரைக.

7. பசுவின் இலக்கணம் சிவப்பிரகாசத்தில் எவ்வாறு கூறப் பெற்றுள்ளது? (அல்லது) பஞ்ச மலங்கள் எவை யெவை எனச் சிவப்பிரகாசம் கூறுகின்றது?

8. முத்தி பேதங்களின் இயல்பைக் கூறும் சிவப் பிரகாசச் செய்யுளில் மறுக்கப்படும் மதங்கள் எவை யெவை? சித்தாந்த முத்திநிலை யாது? விளக்குக.

9. சிவப்பிரகாசம் உண்மையதிகாரத்தில் என் னென்ன பொருள்களை விளக்கப் புகுவதாக ஆசிரியர் அதன் தொடக்கத்தே குறிப்பிடுகின்றார்?

10. திருவைந்தெழுத்தின் பொருளைச் சிவப்பிரகாசம் எவ்வாறு விளக்கியுள்ளது?

11. "அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கும்" (அல்லது) "மறையினால் அயனால் மாலால்" எனத் தொடங்கும் சித்தியார் பாடல்கள் இரண்டனுள் ஏதேனும் ஒன்றிற்குச் சிவஞானமுனிவர் விரித்துரைத்த நுண்பொருள்களைக் குறிப்பிடுக.

12. பிரமாணங்கள் மொத்தம் எத்தனை? அவை எவை எவை? அவற்றை அருணந்திசிவம் எத்தனையாக

அடக்குகின்றார்? (அல்லது) மூவகைப் பக்கங்களையும், மூவகை ஏதுக்களையும் உதாரணங்காட்டி விளக்குக.

13. "தத்துவ நூல்களில் நீதிநூற் கருத்துக்களும் விரவிவரும்" என்பதற்குச் சிவஞான சித்தியாரினின்று சான்று தருக.

14. சிவஞான சித்தியார் தத்துவ நூலாயினும் கவிதைச்சுவை மிகவும் அமையுமாறு அருணந்திசிவம் அதனை இயற்றியுள்ளார் என்பதனை விளக்க ஏதேனும் ஒன்றிரண்டு சான்று தருக.

15. குறிப்புக்கள் வரைக :—

1. அறக்கருணை மறக்கருணை
2 முதல் துணை நிமித்த காரணங்கள்
3. கேவல சகல சுத்தநிலைகள்
4. சன்மார்க்கம் சகமார்க்கம் சற்புத்ரமார்க்கம் தாசமார்க்கம்.

ஆறும் திருமுறை

(பொன். கோவிந்தசாமி, மலேயா)

[மலர்-31 ; இதழ்-11 ; 384-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

இப்பிரார்த்தனைகளால் பலனுண்டா? அவை இறைவனால் கேட்கப்படுகின்றனவா? எனச் சிலர் ஐயுறலாம். இறைவனை நமக்கு ஒப்பிடலாம்; அண்டத்திலுள்ளது பிண்டத்திற்கு. நமது உடலின் எந்தப் பாகத்திலேனும் ஸ்பரிசம் பட்டாலும் அது புலன் பொறிகளால் ஏற்கப்பட்டு, நரம்புகள் வழியாக மூளைக்கு எட்டிப் பின் மனத்தையடைந்து, மனத்திலிருந்து உயிரால் உணரப்படுகிறது. இப்பிரபஞ்சமே இறைவனுக்கு உடலாகும். இறைவன் படைப்பில் ஒரு பகுதியாகிய முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் இறைவனின் நரம்புகளாவர். இத்தேவ கணங்கள் இறைவனின் ஆக்ஞையைக்கொண்டு செலுத்துகின்றனர். திருச்சிற்றம்பலத்து (ஞானசபை) அடியார்களே இறைவனின் மனமாகும். இச்சாது சங்க ரிஷிக் கூட்டங்களாலேதான் இவ்வுலக காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன. இறைவன் இத்திருச்சிற்றம்பலத்தில் நடனமிடும் தலைவனு (உயிரா)வர். இப்பிரபஞ்சத்தில் எங்கு என்ன நடந்தாலும் (ஓர் அணு

அசைந்தாலும்) அது இறைவனின் கவனத்திற்கு எட்டு கிறது. அவர் ஆணையைத் தேவர்களும் ரிஷிகளும் நிறை வேற்றி வைக்கின்றனர். பிரார்த்தனை அலைகள் இறைவனின் மனத்தைத் தாக்குகின்றன. முழுநம்பிக்கையுடனும் பக்தி விசுவாசத்துடனும் செய்யப்படும் பிரார்த்தனைகள் இறைவ னால் கேட்கப்படும் என்பது திண்ணம்.

மற்றும் நமக்கேற்பட்ட கஷ்டங்களை நம்மிடம் அனு தாபமுள்ள நமது நண்பனிடம் எடுத்துக் கூறும்போது நம் மனத்திற்கு ஓர் ஆறுதல் ஏற்படுவதுபோல், நமது துயரங் களைத் 'தனக்குவமையில்லாதான் தான்சேர்ந்தோர்க் கல் லால் மனக்கவலை மாற்றலரிது' என்ற பொய்யாமொழியின் படி எவ்வுயிருக்கும் ஆப்தனான இறைவனிடம் மனந்திறந்து முறையிடும்போது நமக்கு ஒரு மனச்சாந்தி ஏற்படுகிறது.

தத்துவசாத்திரக் கருத்துக்கள் : வேதாகமக் கருத்துக் களையும், சைவசித்தாந்த உண்மைகளையும் தன்னுள் அடக் கிப் பொலிவது இந்த ஆறும் திருமுறையாகும்.

> தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்
> மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
> திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
> ஒருவா சகமென் றுணர். —ஔவையார்

என்றதற்கிணங்க வேதாகமங்களின் சாரமாகிய சிவஞான போதத்தின் 12 சூத்திரங்களையும் பன்னிரு திருமுறைகளும் முறையே பிரதிபலிக்கின்றன. எனவே, ஆறும் திருமுறை யாகிய இத்திருத்தாண்டகம் சிவஞானபோதம் 6ஆம் சூத்தி ரம் கூறும் பதியின் இலக்கணத்தை விரித்துக் கூறுகிறது. இதன் உண்மையை ஆறும் திருமுறையின் முதல் பதிகம், முதல் திருத்தாண்டகத்தில் முதல்வரியில் முதற்சொல் 'அரி யானை' என்ற பதிகத்தின் முதல் எழுத்தாகிய 'அ'கரம் குறிப்பாக உணர்த்துவதைக் கவனிக்கவும்.

> " அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
> பகவன் முதற்றே உலகு. —குறள்

> " அகர உயிர்போல் அறிவாகி எங்கும்
> நிகரில் இறை நிற்கும் நிறைந்து. —திருவருட்பயன்

என்ற வேதவாக்கியங்களுக்கிணங்க இறைவனே உலகொடு

அதுவே யாய், தானே யாய், அதுவே தானேயாய் ஒன்று யும், வேருயும், உடனுயும் நிற்கின்ருன். இதே கருத்துக் களைத்தான் சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார் 6-வது சூத்திரம் கூறுகின்றது அவையாவன :

" உணருரு அசத்தெனின் உணராது இன்மையின்
இருதிற னல்லது சிவசத் தாமென
இரண்டு வகையின் இசைக்கும் மன்னுலகே. —சி. போதம்

அறிவுறும் பொருளோ ஈசன், அறிவுருதவனே என்னின்
அறிபொருள் அசித்த சத்தாம், அறியாதது இன்ரும் எங்கும்
செறிசிவம் இரண்டு மின்றிச் சித்தொடு சத்தாய் நிற்கும்
நெறிதரு சத்தின் முன்னர் அசத்தெல்லாம் நின்றிடாவே.

—சி. சித்தியார்

இவற்றின் கருத்து சச்சிதானந்த சொருபமாகிய சிவன் (ஏகன்) இரண்டாய், மூன்ருய், ஆருய், பலவாய் விரிந்து குவலய மெல்லாம் கலந்துநின்று உயிரின்பொருட்டுப் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்யா நிற்கின்ருன் என்பது முதலான பொருள்கள் பல விரிந்து கிடைக்கின்றன. இக் கருத்தையே மணிவாசப் பெருமான் " ஏகன், அநேகன், இறைவன், அடிவாழ்க " என அழகாகவும் சுருக்கமாகவும் கூறியருளியுள்ளார். அந்தகைத்தான இறை, பதிஞானத்தால் அவன் அருளே கண்ணுகக் காணின் அல்லால் பசு ஞானத்தாலும் பாசஞானத்தாலும் அறியப்படாதவன். விரிக்கிற் பெருகும்.

வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆன் இனம் ;
வீழ்க தண்புனல், வேந்தனும் ஓங்குக ;
ஆழ்க தீயது, எல்லாம் அரன் நாமமே
சூழ்க, வையகமும் துயர் தீர்கவே.

வேண்டுகோள்

"சித்தாந்தம்" - மலர்–32 இதழ் – 1

வி. பி மூலம் அனுப்பாதிருக்க

சந்தா ரூ. 3 உடனே அனுப்பியருளவும்.

ஸ்ரீமத். மௌனம்–சோமசுந்தரத் தம்பிரான் சுவாமிகள் மறைவு

தருமபுர ஆதீனத்தைச் சார்ந்த திருவாரூர் - இராஜன் கட்டளை - ஸ்ரீமத். சோமசுந்தரத் தம்பிரான் சுவாமிகள் 25–11–58-ல் சிவனடி சேர்ந்துவிட்ட செய்தியைக் கேட்டுச் சைவ உலகம் மிக்க வருத்தமடைந்துள்ளது. சுவாமிகளது முதிர்ந்த சமய ஞானமும், முற்போக்கான நற்கருத்துக் களும், பேச்சுத் திறமையும் உலகம் நன்கு அறிந்தவை. சமயப் பாதுகாப்புத் தொண்டில் மிகவும் ஈடுபட்டவர்கள். முதிர்ந்த வயதிலும் இடையறாது உழைத்தார்கள். அவர்கள் காட்டிய நல்வழியைத் துறவிகள் மட்டுமின்றி இல்லறத்தி லிருந்து சமயப்பணிகள் செய்யவிரும்பும் சைவர்களும் கடைப்பிடிப்பார்களாக! சுவாமிகள் சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின்பால் மிக்க அபிமானம் உடையவர்கள். சமாஜம் அவர்கள் பிரிவுக்காக மிகவும் வருந்துகிறது.

குறிப்பு:—அடுத்த இதழில் சுவாமிகளைப்பற்றிய தனிக் கட்டுரை முதலியன வெளிவரும்.

செய்திச் சுருக்கங்கள்

அருணந்திசிவம் திருநாள்: 10—10—58 வெள்ளிக் கிழமை யன்று காலை 9-மணிக்கு நம்சமாஜத் தலைவர் இராவ் சாகிப். திரு. நல். முருகேச முதலியார், பி.ஏ. அவர்களின் தலைமையில், சென்னை தியாகராயநகர் தருமபுர ஆதீனப் பிர சார நிலையத்தின்கண் நமது சமாஜத்தின் சார்பில், அருணந்தி சிவம் திருநாள் மிகவும் சிறப்புறக் கொண்டாடப்பெற்றது. அதுபோது, இவ்வாண்டு புதியமுறையில் தொடங்கப்பெற்ற சிவஞான சித்தியார் படன வேள்விக்கு வித்துவான் ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரத் தம்பிரான் சுவாமிகள் வாழ்த்துரை வழங்கி யருளினர்கள். தலைவர் அவர்கள் அருணந்தி சிவத்தின் அருமை பெருமைகளை விளக்கிப் பொருள் பொதிந்த முன் னுரை கூறிமுடித்த பின், திருவாளர்கள்-சி. என். சிங்கார வேல் முதலியார், எம். ஏ., ஜி. கல்யாணம் பிள்ளை, எம்,ஏ., நே. த. கிருஷ்ணசாமி, முதலியார் பி.ஏ.,பி.டி., புலவர் முருக வேள், எம். ஓ. எல், வித்துவான் அம்பை சங்கரனர், ஜி. வடிவேலாயுதம், எம். ஏ., பூ. ஆலாலசுந்தரஞ் செட்டியார்,

எம். ஏ., ச. சிவகுமரனார், எம். ஏ., சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, பி.ஏ., எல்.டி,. கற்பகவல்லி சோமசுந்தரம், மா. ப. தியாகராச முதலியார் பி. ஏ. ஆகிய பலர் சிவஞானசித்தியார் பாடல்களை ஓதி முடித்தனர். பின்னர்ச் சித்தாந்தசிகாமணி திரு. க. வச்சிரவேல் முதலியார், பி.ஏ., எல்.டி. அவர்கள் "சிவஞான சித்தியார்" குறித்து அரியதொரு விரிவுரை ஆற்றினார்கள். செயலாளர் அவர்கள் நன்றியுரையுடன் விழா இனிது நிறைவேறியது.

மெய்கண்டசிவம் திருநாள்: 10—11—58 திங்கட்கிழமை யன்று மாலை 6-மணிக்குத் திருமயிலைக் கபாலீச்சரத்தின்கண், சைவப் பெரியார் **திரு. ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை** அவர்கள் தலைமையில், மெய்கண்டார் திருநாள் விழா நமது சமாஜத்தின் சார்பில் சிறப்புற நிகழ்ந்தது. அதுபோது சிவஞானபோத மூலம் அவையினர் அனைவராலும் ஒன்று சேர்ந்து ஓதப்பெற்றது. பின்னர்ப் பேராசிரியர் வித்துவான் திரு. பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார், பி. ஓ. எல். அவர்கள் சிவஞான போதச் சூத்திரங்கள் பன்னிரண்டன் கருத்தினையும் குறித்துச் சிறந்ததொரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார்கள். அதனை யடுத்துப் புலவர் முருகவேள், எம். ஓ. எல். அவர்கள் மெய்கண்டார் சிறப்பியல்புகள் குறித்து விளக்கிப் பேசினார்கள். இராவ்சாகிப்-நல். முருகேச முதலியார், பி.ஏ. அவர்கள், திருக்கோயில்களில் சந்தானசாரியர்களின் படிமங்கள் நிறுவப்பட வேண்டும் என்றும், சமயச் சான்றோர்களின் பெருமையை மக்கள் அனைவரும் உணரச் செய்வது நம் கடமை என்றும், இன்றைய மேனாட்டுச் சிந்தனையாளர்கள் விளக்கும் அறிவியல் உண்மைகள் பலவும் நமது சைவசித்தாந்தக் கொள்கைகளுக்கு அரண் செய்வனவாக உள்ளன என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். **மயிலை - திரு. சி. சம்பந்த முதலியார்** அவர்கள் சிவஞானபோதம் மூலமும் குறிப்புரையும் அடங்கிய சிறுநூல் ஒன்றைத் தம் செலவில் சமாஜச் சார்பில் வெளியிட்டுத் தர இசைந்தருளினார்கள். அந்நூல் மயிலம் மாநாட்டில் வெளிவர இருக்கின்றது. பின்னர்த் தலைவர் அவர்கள் தக்க முடிவுரைகள் வழங்கிச் சிறப்பிக்கச் செயலாளர் திரு. மா. ப. தியாகராச முதலியார், பி.ஏ. அவர்களின் நன்றியுரையுடன் விழா இனிது நிறை வெய்தியது.

சென்னை சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்

(1905-ல் பதிவு செய்யப்பெற்றது)

1958-ம் ஆண்டு சமாஜ உத்தியோகஸ்தர்கள்

[ஒவ்வொருவர் பெயர் முன்னும் திருவாளர் என்றும், பின் அவர்கள் என்றும் சேர்த்துப் படிக்கவும்.]

தலைவர் : ராவ்சாஹிப் - நல். முருகேச முதலியார், பி.ஏ. ; **உதவித் தலைவர்கள்:** ச. சச்சிதானந்தம்பிள்ளை, பி.ஏ., எல்.டி. ; அ. சோமசுந்தரம் செட்டியார், எம்.ஏ. ; **காரியதரிசி :** மா. ப. தியாகராய முதலியார், பி.ஏ. ; **உதவிக்காரியதரிசி :** அம்பை சங்கரனார் ; **பொருட் காப்பாளர் :** சி. என். சிங்காரவேல் முதலியார்; **பத்திராசிரியர் :** புலவர்-முருகவேள், **உதவிப் பத்திராசிரியர் :** நே. த. கிருஷ்ணசாமி முதலியார் ; **மாதக்கணிதப் பரிசோதகர் :** எம். சிவராமன் : **ஆண்டுக்கணிதப் பரிசோதகர் :** எஸ். டி. அரசு ; **செயற்குழுவினர் :** எஸ். நடேச முதலியார், பூ. ஆலாலசுந்தரஞ் செட்டியார், மு. நாராயணசாமி முதலியார், சி.வா.கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஜி.வடிவேலாயுதம், G. கலியாணம் பிள்ளை, பி.ஏ., டி. வேங்கடாசல முதலியார், ச. சிவகுமாரன், டி. மாணிக்கஞ் செட்டியார், இலக்குமி அம்மாள், சௌந்தரம் கைலாசம் அம்மையார்.

வெளியூர் பிரதிநிதிகள் :—கோவை : சி. எம். இராமச்சந்திரன் செட்டியார் ; **சேலம் :** நடேச பண்டாரம் ; **தென்ஆற்காடு :** தி. கி. நாராயணசாமி நாயுடு, பெண்ணாகடம் - அ. ராதாகிருஷ்ண பிள்ளை, பெண்ணாகடம் - சிவயோகீஸ்வர அடிமை ; **செங்கல்பட்டு :** க. வச்சிரவேல் முதலியார், காஞ்சிபுரம் - காளப்ப முதலியார், முத்தமிழ் அச்சகம், மேலமையூர் - இராஜேஸ்வரி அம்மையார் ; **தஞ்சை :** கும்பகோணம் - பி. டி. எஸ். சிங்காரஞ் செட்டியார், வி. எஸ். டி. முதலியார் ; **திருச்சிராப்பள்ளி :** சீரங்கம் - எம். சுப்பையா செட்டியார், ப. முரு. செல்லப்பன் செட்டியார், அம்மா மண்டபம், அரிமழம் - ஆர். எம். ஏ. என். அண்ணாமலை செட்டியார் ; **குமரி :** ஆறுமுக நாவலர் ; **மதுரை :** க. அரங்கசாமி முதலியார், கீ. இராமலிங்க முதலியார், வி. வி. சி. ஆர். முருகேச முதலியார் ; **இராமநாதபுரம் :** ஆர். எம். ஏ. எம். அண்ணாமலை செட்டியார், முத்த - வெ. சொக்கலிங்கம் செட்டியார் ; **திருநெல்வேலி :** ஆறுமுகசாமி நாடார், மறை.

திருநாவுக்கரசு ; பெங்களூர் : ஆ. ர. அண்ணாமலை முதலியார்; புதுச்சேரி : கிரந்தே. பாலசுப்பிரமணிய செட்டியார், ஏ. எஸ். கந்தசாமி பிள்ளை, எஸ். சென்னியப்ப முதலியார்; கொழும்பு : ஸர். கந்தையா வைத்தியநாதன், சு. நடேசப் பிள்ளை, அருள் தியாகராசா, டி. எஸ். சோமசுந்தரம் ; யாழ்ப்பாணம் : வ. நாகலிங்கம், ஏ. அருளம்பலம், முத்துத்தம்பி, அம்பிகை பாகன் ; மலேயா : கா. இராமநாதன் செட்டியார், சிவ நேயன், கோவிந்தசாமி பிள்ளை, அ. மு. பெரியசாமி பிள்ளை, பழநிவேல் பிள்ளை, ஆர். வி. கந்தையா.

பத்திராசிரியர் கழகம் :—தலைவர் : புலவர் முருகவேள், எம்.ஏ.,எம்.ஓ.எல். காரியதரிசி: தே.ந. கிருஷ்ணசாமி முதலியார், உறுப்பினர் : சி. எம். இராமச்சந்திரன்செட்டியார், தி. கி. நாராயணசாமி நாயுடு, கீ. இராமலிங்க முதலியார், அ. கு. காமாட்சியம்மையார், ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, டாக்டர் வ. ஆ. தேவசேனபதி, வட்டுக்கோட்டை நாக லிங்கம் பிள்ளை, க. வச்சிரவேல் முதலியார், முத்து. சு. மாணிக்கவாசக முதலியார், க. வெள்ளைவாரணனார்.

ஆராய்ச்சிக் கழகம் :—சி. எம். இராமச்சந்திரன் செட்டியார், தி. கி. நாராயணசாமி நாயுடு, க. வச்சிர வேல் முதலியார், முத்து - சு. மாணிக்கவாசக முதலியார், ஔவை - சு. துரைசாமி பிள்ளை.

சமாஜ புத்தக விற்பனை அலுவலகம்

28, இராமகிருஷ்ணா மட் ரோடு, சென்னை-4

❊ ❊

சித்தாந்தம் : சந்தா விவரம் :

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 3. ஆயுள் சந்தா ரூ. 50.

❊ ❊

சித்தாந்தம் : விளம்பர விவரம்.

முழுப்பக்கம் ரூ. 25. அரைப்பக்கம் ரூ. 15.

கால்பக்கம் ரூ. 8.